

NOWE ŻYCIE

dolnośląskie pismo katolickie

Religia
Społeczeństwo
Kultura

Rok XIV Nr 5 (272)

Maj 1997

„EUCHARYSTIA I WOLNOŚĆ“

46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny

Wrocław, 25 maja - 1 czerwca 1997 roku

Kulturalne Imprezy Towarzyszące

46. Międzynarodowemu Kongresowi Eucharystycznemu

CZWARTEK - 22 maja 1997

onanie przez zespół Opery Wrocławskiej kantaty w stylu barokowym "ŚW. JADWIGA ŚLĄSKA PATRONKA POROZUMIENIA", Kompleks Pałacowo - Klasztorny w Lubiażu, godz. 19.00

P IATEK - 23 maja 1997

Otwarcie wystawy: Europejskie Skarby Kultury w Zbiorach Ossolineum, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, godz. 14.00 Czas trwania maj / czerwiec.

Wydarzenia kulturalne trwające przez cały czas Kongresu

Spektakl teatralny: Karol Wojtyła "PROMIENIOWANIE OJCOSTWA", reż. Zbigniew W. Solski (wersja anglojęzyczna), Teatr Współczesny we Wrocławiu, ul. Rzeźnicza 12, 24.05 - 1.06.1997 r., godz. 19.00 (premiera w języku polskim: 18.05.1997 r.)

Spektakl Teatralny "Jadwiga ze Śląska", Teatr Lalek, 24 - 25.05.1997 r., godz. 11.00; 27 - 30.05.1997 r., godz. 10.00

Wystawa: J. Rosiński i W. Nizynski "MADONNY EUROPY", Hala Ludowa, ul. Wystawowa 1, 23.05 - 1.06.1997 r. Otwarcie: 23.05.1997 r., godz. 16.00

Wystawa: Olga Pleśniak "MALARSTWO CISZY", Ślązański Ośrodek Kultury i Sportu w Sobótce, 18.05 - 7.06.1997 r.

Wystawa: "Krzysztof Miller - FOTOGRAFIE", fotografie przedstawiające walke o wolność w świecie współczesnym, Galeria "Foto - Medium - Art", pl. Nankiera 8, 23.05. - 22.06.1997 r. Wystawa Kolekcji Rzeźb i Form Ceramicznych, Galeria CWT (Ceramicznych Warsztatów Twórczych), ul. Jedności Narodowej 213, codziennie w godz. 16.00 do 18.00

Wystawa Sztuki Współczesnej: "ŹRÓDŁA WOLNOŚCI BERLIN - WROCŁAW - LWÓW", Galeria

"W pasażu" (ul. Kielbaśnicza 5 - Rynek 6), BWA Galeria "Awangarda", Galeria Na Odwachu", godz. 10.00 - 18.00. Otwarcie: 20.05.1997 r. w kościele pw. św. Wojciecha, godz. 13.00

Wystawa i sympozjum: "EUCHARYSTIA I WOLNOŚĆ", Kościół pw. Św. Marcina oraz Galeria "Na Jatkach", 22.05 - 10.06.1997 r.

Krajowa Wystawa Filatelistyczna: Budynek Rady Federacji Naukowo - Technicznych (NOT), ul. Piłsudskiego 74, 24.05 - 1.06.1997 r. godz. 9.00 - 18.00

Wystawa książek ze zbiorów własnych Biblioteki Uniwersyteckiej we Wrocławiu: "W przestrzeniach poezji Karola Wojtyły", "Papież Jan Paweł II w Zbiorach Biblioteki Uniwersyteckiej we Wrocławiu" czas prezentacji wystawy: 20.05 - 30.06.1997 r., godz. 10.00 - 16.00

Wystawa: "MUSICA SACRA. MOTYWY MUZYCZNE W SZTUCE ŚLĄSKIEJ", Muzeum Narodowe, ul. Purkiniego, 23.05. - 10.09.1997 r., godz. 10.00 - 18.00

Wystawa grafik: J. Halicki i M. Sobaciński do poezji "MYŚLAĆ OJCZYŻNA" Karola Wojtyły, Muzeum Sztuki Medalierskiej - Kamienica pod "Złotym Słońcem", Wrocław - Rynek 6, 24.05 - 15.06.1997 r. od godz. 10.00 do 17.00 (27.05 - 1.06.1997 r. - godz. 10.00 - 20.00)

Wystawa: "CHRYSTUS FRASOBLIWIY I ŚW. JAN NEPOMUCEN W RZEźBIE LUDOWEJ", Galeria Sztuki Naiwnej i Ludowej, Wrocław, ul. Kielbaśnicza 31, 20.05 - 8.06.1997 r., godz. 10.00 - 17.00

Wystawa medali: prof. Alfreda Poznańska "DNI DZISIEJSZYCH BLASK", Galeria Sztuki Fundacji Cepelia, ul. Nankiera 5 - 7, 26.05 - 14.06.1997 r., godz. 11.00 - 17.00

Wystawa: "Portret duchownego wrocławskiego", Muzeum Historyczne - Ratusz Miejski, 20.05 - 1.06.1997 r., godz. 10.00 - 20.00

Wystawa: "Rzeźby i medale. Jutta Osten", Muzeum Sztuki Medalierskiej, maj 1997 r. Wystawa: Płaskorzeźby Eugeniusza Geta-Stankiewiczza "Zrób to sam", kamienica "Jaś" - Rynek, maj 1997 r.

Imprezy okazjonalne w poszczególnych dniach Kongresu

NIEDZIELA - 25 maja 1997

Koncert Galowy Międzynarodowego Śląskiego Festiwalu Muzycznego "Porozumienie", G. F. HAENDEL "MESJASZ" (oratorium), Kościół garnizonowy pw. św. Elżbiety, Wrocław - Rynek, godz. 20.30.

"ŚWIATOWY FESTIWAL MUZYKI FOLKOWEJ", Stadion Olimpijski, godz. 20.00 Festiwal Muzyki Kameralnej: A. Vivaldi "Cztery Pory Roku", Dziedziniec Arsenatu, ul. Cieszyńskiego 9, godz. 21.00.

Koncert Zespołu Kameralnego "OKTOICH" z Cerkwii Prawosławnej Św. Cyryla i Metodego, Cerkiew pw. Św. Cyryla i Metodego we Wrocławiu, ul. Św. Jadwigi 14, godz. 19.00. Koncert "CANTORES MINORES WRATISLAVIENSES", Muzeum Architektury, ul. Bernardyńska 5, w programie części stałe i zmienne Mszy Św. oraz pieśni eucharystyczne, godz. 20.30. III Dolnośląskie Prezentacje Wokalne Dzieci i Młodzieży Specjalnej Troski, Koncert Galowy dedykowany Matkom, G.O.K. w Katakach Wrocławskich, godz. 17.30.

Targi upominków i sztuki sakralnej "SACROART", parafia pw. Matki Bożej - Królowej Pokoju, ul. Wejherowska 49.

PONIEDZIAŁEK - 26 maja 1997

Uroczysta Msza Św. celebrowana przez J. Em. Ks. Joachima Kardynała Meisnera połączona z wykonaniem Kantaty "ŚW. JADWIGA ŚLĄSKA - PATRONKA POROZUMIENIA", Kościół pw. św. Jadwigi, Wrocław - Lesnica, godz. 17.00.

"ŚWIATOWY FESTIWAL MUZYKI FOLKOWEJ", Stadion Olimpijski, godz. 20.00. Festiwal Muzyki Kameralnej: A. Vivaldi "Koncerty skrzypcowe", J. S. Bach "Koncert skrzypcowy", Dziedziniec Arsenatu, ul. Cieszyńskiego 9, godz. 21.00

Koncert Zespołu Kameralnego "OKTOICH" z Cerkwii Prawosławnej Św. Cyryla i Metodego, Cerkiew pw. Św. Cyryla i Metodego we Wrocławiu, ul. Św. Jadwigi 14, godz. 19.00

Koncert: "CANTORES MINORES WRATISLAVIENSES", Muzeum Architektury, ul. Bernardyńska 5, w programie części stałe i zmienne Mszy Św. oraz pieśni eucharystyczne, godz. 20.30. III Dolnośląskie Prezentacje Wokalne Dzieci i Młodzieży Specjalnej Troski, Koncert z okazji Dnia Matki, Ośrodek Kultury w Środzisz Śląskiej, godz. 17.30.

Targi upominków i sztuki sakralnej: "SACROART", parafia pw. Matki Bożej - Królowej Pokoju, ul. Wejherowska 49.

Spektakl poetycko - muzyczny: Roman Kołakowski "STWARZANIE ŚWIATA", Kościół pw. Św. Maksymiliana M. Kolbego, Lubin, godz. 18.00

WTOREK - 27 maja 1997

Opera "STRASZNY DWÓR", Uroczysty spektakl dla Kardynałów i Biskupów uczestniczących w Kongresie, Opera Wrocławska, ul. Świdnicka 35, godz. 21.00

Koncert chóru Synagogi, pod Białym Bocianem z programem pieśni żydowskich, Aula Leopoldina Uniwersytetu Wrocławskiego, godz. 17.00

Spektakl teatralny: "KASIA Z HEILBRONU" H. von KLEISTA, reż. J. Jarocki, Teatr na Świebodzkim, pl. Orłat Lwowskich 20 C, godz. 19.30

ŚWIATOWY FESTIWAL MUZYKI FOLKOWEJ", Stadion Olimpijski, godz. 20.00. Koncert Zespołu Kameralnego "OKTOICH" z Cerkwii Prawosławnej Św. Cyryla i Metodego, Cerkiew pw. Św. Cyryla i Metodego we Wrocławiu, ul. Św. Jadwigi 14, godz. 19.00. Koncert "CANTORES MINORES WRATISLAVIENSES", Muzeum Architektury, ul. Bernardyńska 5, w programie części stałe i zmienne Mszy Św. oraz pieśni eucharystyczne, godz. 20.30. III Dolnośląskie Prezentacje Wokalne Dzieci i Młodzieży Specjalnej Troski, Koncert dedykowany Matkom, G.O.K. w Kobierzycach, godz. 17.30.

Wernisaż wystawy: Waldemar Szauer "TAJEMNICA EUCHARYSTII", C.O.D.A. "Maciejówka", pl. Nankiera 17, godz. 18.00. W programie wernisażu monodram "Droga do Emaus", Spektakl dalszy na str. III okładki

Okladka str. 1 fot. Ryszard Rzepecki

NOWE ŻYCIE

delmośqskwe pšeww kmołkmo

Religia – Kultura – Społeczeństwo
Miesięcznik Rok XIV nr 5 (272)
Maj 1997

Wydawca
Kuria Metropolitalna Wroclawska

Redaktor naczelny
ks. Piotr Nitecki

Zastępca redaktora naczelnego
ks. Janusz Gorczyca

Sekretarz redakcji
Marzena Calińska

Redaguje zespół

Opracowanie graficzne
Marcin A. Alczyk

Redakcja zastrzega sobie prawo do
skrótów, nie zwraca też materiałów
nie zamówionych.

Adres redakcji
ul. Katedralna 13,
50-328 Wrocław, tel. 22-50-81

ISSN 0233-4367

Druk
Prasowe Zakłady Graficzne Sp. z o.o.
Wrocław, ul. Piotra Skargi 3/5

W numerze:

- 2 Kalendarz liturgiczny
- 2 List kard. Henryka Gulbinowicza
- 3 Papież Jan Paweł II
przed Kongresem Eucharystycznym
we Wrocławiu
- 3 Przed Kongresem...
Ks. Piotr Nitecki
- 4 Dlaczego taki temat:
„Eucharystia i wolność“?
Bp Jan Tyrawa
- 6 „Ku wolności wyswobodził nas Chrystus...“
(Ga 5, 1)
Ks. Andrzej Ściemieniewski
- 8 Z dziejów
Międzynarodowych
Kongresów Eucharystycznych
Krzysztof Gołębiowski
- 10 „Wrocław, w dniach Kongresu
stanie się ogromnym Wieczernikiem...“
List Episkopatu Polski
- 11-14 Program 46. MKE
- 15 „Obraz Sobieskiego“
w katedrze wrocławskiej
Ks. Józef Dater
- 15 Z życia Kościoła w świecie
- 16 Kościoły wrocławskie przed Kongresem
- 17 Z życia Kościoła w Polsce
- 19 Z życia Kościoła Wrocławskiego
- 20 Kongres Eucharystyczny w Internecie
- 20 Hymny kongresowe
- 21 Okruszek
- 24 Krzyżówka
- okł. II Wykaz kulturalnych imprez
towarzyszących 46. MKE

KALENDARZ LITURGICZNY

Maj '97

- 1 V **Św. Józefa, rzemieślnika.**
Dz 15, 7-21 * J 15, 9-11.
- 2 V **Św. Atanazego, biskupa i doktora Kościoła, wspomnienie.**
Dz 15, 22-31 * J 15, 12-17.
- 3 V **Najświętszej Maryi Panny, Królowej Polski, uroczystość.**
Ap 11, 19a; 12, 1. 3-6a 10ab * J 19, 25-27.
- 4 V **VI Niedziela Wielkanocna.**
Dz 10, 25-26. 34-35. 44-48 * J 15, 9-17.
- 6 V **Św. Apostołów Filipa i Jakuba, święto.**
1 Kor 15, 1-8 * J 14, 6-14.
- 8 V **Wniebowstąpienie Pańskie, uroczystość.**
Dz 1, 1-11 * Ef 1, 17-23 * Mk 16, 15-20.
- 9 V **Św. Stanisława, biskupa i męczennika, uroczystość.**
Dz 20, 17-18a. 28-32. 36 * J 10, 11-16.
- 10 V **Najświętszej Maryi Panny Łaskawej.**
Dz 18, 23-28 * J 16, 23b-28.
- 11 V **VII Niedziela Wielkanocna.**
Dz 1, 15-17. 20a. 20c-26 * J 17, 11b-19.
- 12 V **Św. Nereusza, Achillesa i Pankracego.**
Dz 19, 1-8 * J 16, 29-33.
- 14 V **Św. Macieja, Apostoła, święto.**
Dz 1, 15-17. 20-26 * J 15, 9-17.
- 16 V **Św. Andrzeja Boboli, kapłana i męczennika, wspomnienie.**
Dz 25, 13-21 * J 21, 15-19.
- 18 V **Niedziela Zesłania Ducha Świętego, uroczystość.**
1 Kor 12, 3b-7. 12-13 * J 20, 19-23.
- 19 V **Najświętszej Maryi Panny, Matki Kościoła, święto.**
Rdz 3, 9-15. 20 * Dz 1, 12-14 * J 2, 1-11.
- 20 V **Św. Bernardyna ze Sieny, kapłana.**
Syr 2, 1-11 * Mk 9, 30-37.
- 21 V **Św. Jana Nepomucena, kapłana i męczennika.**
Syr 4, 11-19 * Mk 9, 38-40.
- 24 V **Najświętszej Maryi Panny, Wspomożycielki Wiernych, wspomnienie.**
Syr 17, 1-15 * Mk 10, 13-16.
- 25 V **Trójcy Przenajświętszej, uroczystość.**
Pwt 4, 32-34. 39-40 * Rz 8, 14-17 * Mt 28, 16-20.
- 26 V **Św. Filipa Nereusza, kapłana, wspomnienie.**
Syr 17, 24-29 * Mk 10, 17-27.
- 27 V **Św. Augustyna z Canterbury, biskupa.**
Syr 35, 1-12 * Mk 10, 28-31.
- 29 V **Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa, uroczystość.**
Wj 24, 3-8 * Mk 14, 12-16. 22-26.
- 30 V **Bł. Jana Sarkandra, kapłana i męczennika, wspomnienie.**
Syr 44, 1. 9-13 * Mk 11, 11-25.
- 31 V **Nawiedzenie Najświętszej Maryi Panny, święto.**
So 3, 14-18 * Łk 1, 39-56.

Drodzy Czytelnicy
"Nowego Zycia".

Po czterech latach przygotowań zbliżamy się oto do przezycia 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego, który z woli Ojca Świętego odbędzie się po raz pierwszy w Polsce, w stolicy naszej archidiecezji, we Wrocławiu.

Hasłem tego ważnego spotkania mieszkańców Dolnego Śląska i pielgrzymów z całego świata z Jezusem Chrystusem, obecnym w Tajemnicy Eucharystii, jest "Eucharystia i wolność". Mamy zatem uczyć się, jak być naprawdę wolnym w szkole samego Zbawiciela, Tego, który – sam będąc absolutnie wolnym i wypełniając wolę Ojca – oddał na krzyżu życie z miłości do każdego z nas, zmartwychwstał i pozostał z nami w Najświętszym Sakramencie.

Wolność jest wielkim darem, jakim Pan Bóg obdarował człowieka. Dał nam moc decydowania i panowania nad swoimi czynami, co wiąże się ściśle z kształtowaniem w sobie poczucia odpowiedzialności za wybór dobra lub zła. "Wolność – jak czytamy w nowym "Katechizmie Kościoła katolickiego" – jest w człowieku siłą wzrastania i dojrzewania w prawdzie i dobru; osiąga ona swą doskonałość, gdy jest ukierunkowana na Boga, który jest naszym szczęściem. (...) Im więcej człowiek czyni dobra, tym bardziej staje się wolnym. Prawdziwą wolnością jest tylko wolność w służbie dobra i sprawiedliwości". Te zasadnicze prawdy należące do depozytu naszej wiary musimy stale na nowo odczytywać, zwłaszcza obecnie w sytuacji odzyskanej przed kilku laty wolności, by kształtować swoje życie i życie społeczeństwa, w którym żyjemy w sposób respektujący godność każdej osoby ludzkiej.

Cieszymy się, iż owa katecheza o wolności płynie na nowo w świat właśnie z naszego Wrocławia. Zobowiązuje to w sposób wyjątkowy zwłaszcza nas, wiernych archidiecezji wrocławskiej do gorliwej refleksji nad tym, co znaczy dla chrześcijanina być człowiekiem wolnym. Wykorzystamy w tym celu to wszystko, co niesie ze sobą Kongres, wspólną i indywidualną adorację Najświętszego Sakramentu, udział w licznych Mszach świętych, wykładach, konwersatoriach, procesjach. Nade wszystko zaś wsłuchajmy się w słowa Ojca Świętego, który przybędzie do Wrocławia na zakończenie 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego, by kształtować postawy nas i wiernych z całego świata do życia w wolności. Otwórzmy się również na potrzeby przybywających do Wrocławia pielgrzymów, okażmy raz jeszcze znaną już gościnność mieszkańców Dolnego Śląska, podzielmy się duchowym ciepłem naszego domu, zwłaszcza z tymi najbardziej potrzebującymi, którzy przybędą do nas z za naszej wschodniej granicy.

Przeżyjmy zbliżający się Kongres z głęboką wiarą, iż naprawdę wyzwoleni zostaliśmy przez Chrystusa do wolności (por. Ga 5, 1). Na trud umacniania w nas tej prawdy i radość jej poznawania z serca błogosławie wszystkim Czytelnikom "Nowego Zycia", wiernym naszej archidiecezji i pielgrzymom z całego świata.

+ Henryk Kardynał Gulbinowicz
arcybiskup metropolita wrocławski

Wrocław, 23 kwietnia 1997 roku

MODLITWA KONGRESOWA

Wszechmogący, Wieczny Boże, który wyzwoliłeś nas z niewoli grzechu, zbawiając człowieka przez miłość ofiarniczą Twojego Syna, daj nam tak sprawować, adorować i żyć Najświętszą Eucharystią, abyśmy napełnienie Duchem Świętym godnie używali otrzymanej wolności. Niech Prawda, Dobro i Miłość Twoja pomogą nam w pokoju przybliżyć Królestwo Boże na ziemi: między narodami, w naszych rodzinach, zakładach pracy, pośród chorych, wątpiących, nie znających Ciebie, który jesteś prawdziwą Wolnością. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, który w Duchu Świętym nieustannie jednoczy nas z Tobą na wieki wieków. Amen.

Papież Jan Paweł II przed Kongresem Eucharystycznym we Wrocławiu:

(...) Kongres będzie niezwykłym hymnem wdzięczności Chrystusowi za dar wolności w Europie Środkowej, który stał się dobrodziejstwem dla całego Kościoła i całego świata. Kongres będzie też mógł ukazać, że wiara w Chrystusa Odkupiciela, obecnego w liturgii eucharystycznej i w Najświętszym Sakramencie, była źródłem nadziei i miłości, które przetrwały wszelkie cierpienia i prześladowania, że to ona ostatecznie wysłużyła i urzeczywistniła wolność. W Eucharystii możemy znaleźć drogę do wyzwolenia także od nowych form niewoli, które pojawiają się we współczesnym konsumpcjonistycznym i hedonistycznym społeczeństwie.

Kongres odbędzie się w historycznym mieście Wrocławiu, w samym sercu Europy – tej Europy, która dla dobra całej ludzkości musi zachować lub odnaleźć swoje chrześcijańskie korzenie.

W tym mieście, którego bramy są otwarte ku Wschodowi i które ma bardzo wyraźny charakter ekumeniczny, Kongres będzie także musiał zadać sobie pytanie, w jaki sposób chrześcijanie mają wyzwolić się od wszystkiego, co nie pozwala im zgromadzić się razem wokół Eucharystii (por. *Oriente Lumen*, 19 i 28). (...)

Wolność, jakiej szukamy u Chrystusa i w sakramencie eucharystycznym, to owa wolność rozległa i głęboka, opisana przez Sobór Watykański II: «Wolność prawdziwa to szczególnie znak obrazu Bożego w człowieku» (*Gaudium et spes*, 17).

Właśnie o takiej wolności mówił apostoł Paweł w Liście do Galatów słowami, które stały się mottem Kongresu: «Hac libertate nos Christus liberavit...» – Ku wolności wyswobodził nas Chrystus. A zatem trwajcie w niej i nie poddawajcie się na nowo pod jarzmo niewoli! (Ga 5,1).

Każdego dnia w Eucharystii staje się obecna i skuteczna ofiara Chrystusa, który dobrowolnie złożył ją za nas, abyśmy mogli wraz z Nim odrodzić się do nowego życia. Chrystus ukrzyżowany – jak przypominałem w encyklice *Veritatis splendor* – objawia autentyczny sens wolności, w pełni go realizuje poprzez całkowity dar z siebie i powołuje swoich uczniów do udziału w tej samej wolności (n. 85). Właśnie dzięki temu Eucharystia, w naszym stuleciu podobnie jak w pierwszych wiekach Kościoła, była chlebem wolności, wiatykiem odwagi i męczeństwa. Jej celebrowanie w katakumbach XX wieku tworzyła przestrzeń wiary i nadziei, w której hartowali się nowi męczennicy: dając świadectwo własnym życiem, a często płacąc także cenę śmierci, ukazali oni wzniosłą wartość ludzkiej godności i posłuszeństwa prawu Bożemu.

PRZED KONGRESEM ...

Rozpoczynający się we Wrocławiu 46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, w którym uczestniczyć będzie Ojciec Święty, jest jednym z najważniejszych wydarzeń w życiu Kościoła ostatnich lat. Poświęcony on będzie refleksji nad wzajemną relacją dwóch pozornie bardzo odległych od siebie rzeczywistości: Eucharystii i wolności, a także modlitwie w tej intencji, abyśmy potrafili być wolni. Temat Kongresu i miejsce jego trwania – teren Europy Środkowowschodniej, zdominowanej do niedawna przez totalitaryzm marksistowski – związane są w oczywisty sposób z trudem zagospodarowania niedawno odzyskanej wolności. Temat Kongresu wykracza jednak daleko poza lokalne uwarunkowania naszej Ojczyzny czy nawet kontynentu. Jest to wszak Kongres międzynarodowy, który dotyka dwóch fundamentalnych rzeczywistości: świata, gdzie dążenie do wolności jest dziś jakby zasadniczą aspiracją ludzi i narodów, oraz Kościoła, w którym obecny jest Jezus Chrystus, żywy i prawdziwy, w Tajemnicy Eucharystii nadający najgłębszy sens i całkowite spełnienie wszelkich tęsknot i ludzkich nadziei.

Kongresy Eucharystyczne i Polska

Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, mimo ponad stuletniej historii międzynarodowych kongresów, po raz pierwszy odbywa się w Polsce. W okresie, kiedy Polska pozbawiona była niepodległości, na przełomie XIX i XX wieku, gdy na zachodzie Europy rozwijała się idea kongresów eucharystycznych, wobec antyreligijnej polityki władz zaborczych trudno było myśleć o podejmowaniu tego typu inicjatyw. Podobnie po drugiej wojnie światowej totalitaryzm marksistowski uniemożliwiał takie międzynarodowe manifestacje wiary. Jedynie więc w krótkim okresie międzywojennym można było myśleć o zorganizowaniu kongresu eucharystycznego. I rzeczywiście myślarono.

W latach dwudziestych, a więc już wkrótce po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, Komitet Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych przy akceptacji Stolicy Apostolskiej zaproponował Polskę na gospodarza 34. MKE, który planowany był na rok 1938 i miał odbyć się w Poznaniu. Podjęto już nawet prace przygotowawcze, po czym na prośbę Episkopatu Węgier, motywowaną przypadającym wówczas jubileuszem 900-lecia śmierci świętego Stefana, zdecydowano, by ów Kongres w maju 1938 roku odbył się w Budapeszcie, w Polsce planując zaś kolejny, 35., którego termin przypadał na rok 1942, a więc jak się potem okazało – na najbardziej beznadziejny okres okupacji w naszym kraju. Dlatego w tym terminie nie mógł się odbyć, a pierwszy kongres po owym budapeszteńskim spotkaniu odbył się dopiero w 1952 roku w Barcelonie w Hiszpanii. Dopiero teraz więc, po przemianach w Europie Środkowowschodniej, w klimacie z trudem budowanej wolności, Polska może być gospodarzem 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego we Wrocławiu.

We właściwie rozumianej wolności leży klucz do rozwiązania problemów współczesności. Dotyczy to nie tylko nas, mieszkańców Europy Środkowowschodniej, którzy niedawno staliśmy się wolni i z tej wolności nie umiemy korzystać. Dotyczy to całej Europy, a szerzej świata, gdziekolwiek sięga kultura europejska.

Błędne koło postmodernizmu

Wywodzący się jeszcze z Oświecenia modernizm uczynił ostateczną instancją rozum ludzki, z którym wiązano nadzieje przezwyciężenia wszelkich problemów nekających ludzkość: niesprawiedliwości, wojen, ucisku, wyzysku i głodu. Rozum miał dokonać zbawienia człowieka poprzez postęp nauki i

go nie jest możliwe urzeczywistnianie się człowieka. Można wolność porównać do naczynia, które mniejsze lub większe – ma być wypełnione wielką ideą. Nacznynie jakim jest człowiek, domaga się wypełnienia Bogiem.

Człowiek, stając wobec Eucharystii, staje wobec Boga i w ten sposób staje się wolny. Tylko stając wobec Nieskończoności, może być wolny od tego, co skończone. Żadne dobro napotkane na tym świecie, nie jest zdolne go zniewolić, przykuć do siebie, gdyż jego miarą jest Nieskończoność. Człowiek, który staje wobec Boga Absolutu, zdobywa jedyną szansę "zobaczenia" swojego życia jednym rzutem oka od początku do końca. Wie, skąd się wziął i dokąd zmierza. Tym samym zdobywa szansę uporządkowania swojego życia. Jeśli traci sprzed swoich oczu Boga, jego życie staje się pokawałkowane. Kieru-

Dlaczego taki temat: „Eucharystia i wolność”?

techniki, a religia miała się okazać zbyteczna. Dziś obserwujemy załamanie się tych nadziei. Starych problemów nie rozwiązano, a przybyły nowe. Rozum bez Boga przyniósł w XX wieku dużą ilość międzynarodowych inicjatyw ustawodawczych, które miały bronić wolności i godności człowieka. Z drugiej strony stał się sprawcą największego ludobójstwa w historii – dwóch wojen światowych, obozów koncentracyjnych i gulagów.

Ideom modernistycznym zaprzeczyła filozofia nazywana postmodernizmem. Współczesnemu człowiekowi wydaje się, że skoro rozum nie rozwiązał żadnego z problemów egzystencjalnych, należy go w ogóle odrzucić, a na jego miejscu jako ostateczną instancję postawić wolność. Czy nasze czasy nie stają się irracjonalne? Odrzucić należy wszystko, co wolność krępuje, łącznie z normami i zasadami moralnymi. Uprawianie filozofii polega dziś wyłącznie na ironizowaniu w nie kończącym się dialogu. Czy tak można rozwiązać współczesne problemy?

W sposób paradoksalny ta sytuacja stanowi największe zagrożenie dla wolności. Człowiek niczym nie skrepowany, znalazł się w pustce egzystencjalnej. A przecież istotą ludzkiej egzystencji jest dokonywanie wyborów i dokonywanie decyzji nie w oparciu o siebie, lecz o racje, które są poza człowiekiem. Aby dokonać wyboru, człowiek musi kierować się zasadami, o których się dziś twierdzi, że tylko krępują i ograniczają wolność. Człowiek współczesny popada więc w błędne koło. Z jednej strony chce być wolny, z drugiej – nie wie, czego się w życiu trzymać. Wszelka prawda, łącznie z wielkimi religiami, została odrzucona jako zamach na ludzką wolność, ośmieszona i wyszydzona. Właśnie brak sensu rodzi największy lęk i zniewolenie człowieka.

Współczesny człowiek bardziej niż śmierci boi się życia, boi się wolności. Tym zapewne tłumaczyć należy ogromny rozwój sekt, czy innych mniej lub bardziej obłądnych ideologii: fundamentalizmów czy nacjonalizmów. W świecie bezsensu ludziom wydaje się, że właśnie w nim odnajdą sens i prawdę.

Wolność wobec nieskończoności

Wolność nie polega na czynieniu tego, co się chce. Zacieśniając granice wolności i samowoli, człowiek przestaje rozeznawać, czy znajduje się na szczytach heroizmu, czy na dnie bestialstwa. Wolność nie jest czymś, co się osiąga, do czego można dojść. To raczej *Conditio sine qua non* – warunek bez które-

go się wtedy tylko obowiązującą modą lub kaprysem chwili. Zgubiwszy Boga nie ma już możliwości kształtowania swojego życia na miarę wielkich wartości, kształtuje je na miarę banalu schlebającego próżności i egoizmowi.

Jak uczyć się wolności?

Święta obecność stawia człowieka wobec osoby i życia Chrystusa. Uczmy się wolności od Jezusa, który realizuje swoją wolność w posłuszeństwie Ojcu, a swoje życie widzi jako realizację otrzymanego od Boga powołania. Każdy człowiek, jeśli chce być wolnym, paradoksalnie musi zrezygnować z realizacji własnej woli, aby realizować wolę Ojca. Jest to bardzo trudne, wymaga bowiem poświęcenia ufności, zawierzenia Bogu, który przychodzi do nas w codzienności i w każdym człowieku. Jednak tylko w relacji do Ojca można odnaleźć sens uczciwości, sprawiedliwości, prawdomówności, mimo iż to niekiedy dużo kosztuje.

Jakże wymowny jest tu opis kuszenia Chrystusa na pustyni. Szatan, który wie że, Jezus jest Synem Bożym – *jeśli jesteś Synem Bożym* (Mt 4, 3) – podsuwa mu myśl, że skoro ma tak wielkiego Protektora, to wszystko mu wolno. Odpowiedź Chrystusa wskazuje na wolność jako życie pełne sensu, którego wewnętrzną treść stanowi mądrość krzyża.

W życiu i nauce Jezusa człowiek znajduje uzasadnienie posłuszeństwa wobec woli Ojca. Wszak wola własna jest egoistyczna, wystawiona na ludzkie słabości i pokusy. To z krzyża Chrystus prosi: *przebacz im, bo nie wiedzą, co czynią* (Łk 23, 34). Jakże często zdarza się, że człowiek nie wie, co czyni, nie rozróżnia dobra i zła. Kiedy matka synów Zebedeusza prosi Chrystusa, aby zapewnił jej synom w swoim królestwie zaszczytne miejsce, Jezus odpowiada: *nie wiecie, o co prosicie* (Mt 20, 22). Czyż nie można powiedzieć, że współczesny człowiek nie wie, o co prosi, kiedy kreśli sobie nierealny obraz życia? Wymarzył sobie życie lekkie, łatwe i przyjemne, w którym nie ma miejsca na ból, cierpienie, doświadczanie zła, na krzyż, ofiarę i poświęcenie. Takiego życia nie ma, jest nie do zrealizowania.

Tak, człowiek może nie wiedzieć, co czyni i o co prosi. Dlatego trzeba mu czynić wolę Ojca. Wówczas też będzie prawdziwie wolny. Tej wolności uczy nas Chrystus swoim krzyżem.

Dlaczego Wrocław?

Wielu zadaje sobie pytanie, dlaczego akurat polski Wrocław wybrany został jako miejsce zbliżającego się Kongresu. Próbując odpowiedzieć na to pytanie, przede wszystkim wydaje się, iż należy podkreślić, że Ojciec Święty pragnął, by Kongres mógł odbyć się w Europie Środkowowschodniej, z trudem odbudowującej swoją tożsamość po półwieczu zniewolenia po to, by ukazać obolałym ludom tej części naszego kontynentu kojącą moc Bożego działania, które najpełniej dokonuje się przez Eucharystię. Nic dziwnego więc, że wzrok Papieża padł na Polskę, i to nie tylko dlatego, że jest to jego Ojczyzna. Przede wszystkim dlatego, że żywy jest w naszym kraju kult eucharystyczny i że właśnie tutaj rozpoczął się proces odnowy społeczno-moralnej, który – choć ostatnio załamał się nieco – na zawsze pozostanie historyczną zasługą Polaków.

Dlaczego zatem miejscem Kongresu ma być Wrocław, a nie na przykład Gdańsk, gdzie rodziła się odnowa, Jasna Góra, miejsce szczególnej siły narodu, czy Warszawa, stolica państwa? Prawdopodobnie Jan Paweł II chciał w ten sposób nawiązać między innymi do lansowanej od początku swego pontyfikatu idei konieczności powrotu do jedności Europy budowanej na fundamencie jej chrześcijańskich korzeni. Papież mówił wszak podczas jednego ze spotkań przygotowawczych do Kongresu, iż *odbędzie się on w historycznym mieście Wrocławiu, w samym sercu Europy – tej Europy, która dla dobra całej ludzkości musi zachować lub odnaleźć swoje chrześcijańskie korzenie*. Eucharystia jest wszak sakramentem jedności nie tylko indywidualnego człowieka z Bogiem, ale i ludzi jako wspólnoty z Bogiem i między sobą.

Tu leży chyba najgłębszy motyw wyboru Wrocławia na miejsce 46. MKE. Jest to wszak miasto leżące jakby na pograniczu Wschodu i Zachodu, w centrum Europy Środkowowschodniej, naszego kontynentu, gdzie na przestrzeni dziejów przenikały się wpływy kultury zachodniej i wschodniej, stolica jednego z najstarszych biskupstw tego regionu, które za kilka lat, w roku 2000, obchodzić będzie swoje milenium, i z którego na przestrzeni wieków wyrosło wiele innych diecezji zarówno w Niemczech, jak i w Polsce, co świadczy o dynamizmie Kościoła na tych terenach zarówno w historii, jak i w najnowszych powojennych czasach. Nie bez znaczenia jest też ekumeniczny charakter tego miasta; jest tu pięć katedr różnych wyznań chrześcijańskich, co winno mobilizować do refleksji, na której tak bardzo zależy Ojcu Świętemu, do refleksji nad tym, co przeszkadza nam gromadzić się razem przy stole eucharystycznym.

Przesłanie Kongresu

Przewodnią myślą zbliżającego się 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego są słowa z Listu św. Pawła do Galatów *Ku wolności wyswobodził nas Chrystus* (Ga 5, 1), jego tematem zaś: "Eucharystia i wolność". Wiąże się to ściśle z podstawowym zadaniem Kościoła, jakim jest wierne odczytywanie "znaków czasu". Zarówno zaś obalenie systemu komunistycznego, jak i możliwość budowania wolności, a także kryzys rozumienia wolności, niewątpliwie są takimi znakami czyli wyzwaniami, jakie Pan Bóg stawia przed Kościołem, czyli przed nami wszystkimi, którzy tworzymy Kościół po to, by w oryginalny dla siebie sposób mógł służyć człowiekowi w umacnianiu przysługującej mu uprzywilejo-

wanej pozycji w świecie. Kongres, zdaniem Papieża, będzie niezwykłym hymnem wdzięczności Chrystusowi za dar wolności w Europie Środkowej, który stał się dobrodziejstwem dla całego Kościoła i całego świata. Kongres będzie też mógł ukazać, że wiara w Chrystusa Odkupiciela, obecnego w liturgii eucharystycznej i w Najświętszym Sakramencie, była źródłem nadziei i

fol. Andrzej Niedzwiecki

miłości, które przetrwały wszelkie cierpienia i prześladowania, że to ona ostatecznie wysłużyła i urzeczywistniła wolność. Wolności tej jednak trzeba się uczyć. Kryzys wolności daje się dziś zaobserwować wszędzie, widać go też w krajach postkomunistycznych, gdzie ludzie czują się zagubieni w obliczu iluzji, jakie roztaczał przed nimi marksizm, a tymi, które roztacza dziś liberalizm etyczny. Iluzje te nie są w stanie zapewnić człowiekowi pełnego respektowania jego godności. Wolność rozumie się dziś najczęściej właśnie w duchu liberalnym, w jej aspekcie negatywnym, jako odrzucenie wszelkich zewnętrznych ograniczeń, czyli wolność "od", która po prostu prowadzi do anarchii. Tymczasem prawdziwa wolność, ta rozumiana w sensie pozytywnym, to postawa umożliwiająca w sposób swobodny czynienie dobra, postawa działania "ku". Jedni myślą zatem: jestem wolny i mogę robić, co mi się podoba; inni: ponieważ jestem wolny, mogę czynić jak najlepiej dla dobra. Do takiej właśnie wolności wyswobodził nas Chrystus, jak przypomina hasło 46. MKE. I ku takiej postawie pragnie formować Kościół naprawdę wolnych ludzi.

Wolność kształcąca "ku" budowaniu dobra najpełniej wyraża się w miłości i tak jest przecież w relacjach międzyludzkich. Kto kocha naprawdę, będąc wolnym, czyni dobro wobec kochanej osoby, bo tego po prostu pragnie i nie traktuje tego jako zewnętrznego przymusu. A pełnia miłości jest u Boga, On sam jest Miłością, objawiając ją najpełniej przez Jezusa Chrystusa, który – z miłości właśnie! – został wśród nas w Najświętszym Sakramencie Eucharystii. U stóp Eucharystii zatem najpełniej można uczyć się tej prawdziwej wolności budowanej na fundamencie miłości i w tym zawiera się najgłębszy sens hasła kongresowego: "Eucharystia i wolność". Ojciec Święty uczy nas: *W Eucharystii możemy znaleźć drogę do wyzwolenia także od nowych form niewoli, które pojawiają się we współczesnym konsumpcjonistycznym i hedonistycznym społeczeństwie*.

Refleksja religijna na kongresowe dni

Dzień I: "Wolni w spotkaniu z Chrystusem"

Nie chcemy, by dni Kongresu Eucharystycznego były czasem mówienia tylko "o Bogu"; chcemy dużo i często mówić "do Boga". Chcemy Go spotkać, a spotkanie z Nim – wyzwala.

Spotkanie z Chrystusem podczas sprawowania Eucharystii to wejście w zbawczy dialog, w religijne spotkanie wierzącego serca z Sercem Boga Żywego. Tradycyjne sformułowanie *Serce Jezusa* oznacza ostateczne i absolutne wypełnienie się proctw biblijnych Starego Testamentu, które zapowiadały zbliżenie się Boga do swojego ludu i objawienie się Emmanuela: Boga – z – nami. *Chcę na pustynie ją wyprowadzić i mówić jej do serca* (Oz 2, 16). Oznacza to gotowość otworzenia się Boga na

Chrystusem rozpoczęła się od przyjęcia chrztu św. Dlatego na progu Kongresu odnawiać Będziemy obietnice Chrztu świętego.

Słowo "chrzest" kojarzy nam się często z małym dzieckiem niesionym na rękę. Czyż nie mówi się nawet o tym, że ktoś był "niesiony do chrztu"? Jest to na pewno zwykle sakrament przyjmowany przez dzieci. Ale czy jego przeżywanie ma się ograniczyć tylko do dzieciństwa? Na pewno nie! Jest to sakrament dla mnie na całe życie: i w młodości, i w wieku dojrzałym, i u schyłku lat... na zawsze pozostaje przecież dzieckiem Bożym odnowionym przez chrzest.

Niegdyś, w pierwszych dniach głoszenia Ewangelii, przemawiał Piotr, a ci, którzy przyjęli jego naukę, zostali ochrzczeni

także o mnie mówił kiedyś Pan Jezus: *gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami* (Dz 1, 8). Wierzyć w moc bierzmowania to ufać w tę obietnicę Chrystusa. To także ufać, że nienadaremna jest modlitwa, którą co roku Kościół powtarza w czasie Mszy św. w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego: *Boże zeslij dary Ducha Świętego na całą ziemię i dokonaj w sercach wiemych cudów, które zdziałałeś w początkach głoszenia Ewangelii.*

Dzień IV: Wyzwolenie z grzechu

Często rozpoczynamy Eucharystię słowami: *spowiadam się Bogu Wszechmogącemu i wam bracia i siostry*. Słowo "spowiadam się", a także sam sakrament pojednania, wiąza się więc bardzo blisko z Eucharystią. Jest to ta sama duchowa rzeczywistość naszej wiary, tyle, że widziana z innej strony.

Prowadzeni dobrym instynktem wiary i pouczeni słowami samej liturgii, trafnie

„Ku wolności wyswobodził nas Chrystus...” (Ga 5, 1)

dialog, w którym On sam udziela samego siebie.

Śpiewając Jezusowi Eucharystycznemu *Serce Jezusa*, śpiewamy to, co jest obiecanie w *Starym Testamencie*, i coś więcej: to, co spełniło się w *Testamencie Nowym*. Dopiero w *Nowym Przymierzu* doświadczamy w pełni, co to znaczy, że człowiek staje się samym sobą dlatego, że jest rozmówcą, do którego zwraca się Bóg: po to stworzony, zyskuje – stając się tym, kto odpowiada Bogu – i doskonalą samego siebie.

Dzień II: Wolność dzieci Bożych

Kongres Eucharystyczny to niezastąpiona okazja uświadomienia sobie z dumą, że jesteśmy ludźmi ochrzczeni. Jeśli możemy uczestniczyć w Eucharystii – to dlatego, że otrzymaliśmy chrzest św. Jeśli możemy modlić się do Chrystusa, mieć nadzieję na życie wieczne, cieszyć się Ewangelią – to dlatego, że kiedyś nas ochrzczono. *Przez chrzest zanurzający nas w Śmierć Chrystusa Jezusa, zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie* (Rz 6, 4). Znak krzyża ręką zanurzoną w wodzie po wejściu do kościoła, pokropienie wodą na początku Mszy św. – są eucharystycznym budzeniem radosnej świadomości: jestem ochrzczony! Jedno i drugie jest pamiątką pierwszego sakramentu, jaki w życiu otrzymaliśmy. Przypomina nam, że nasza przyгода z

(Dz 2, 34). Dzis ci, którzy przyjmują naukę Piotra naszych czasów, odnawiają w sercu swoje przyrzeczenie złożone przy chrzcie.

Dzień III: Świadkowie prawdy i wolności

Wierzmy, że właśnie w czasie Kongresu Eucharystycznego obudzą się – zgodnie z wiarą i modlitwą Kościoła – te same cudowne działania Ducha Świętego w naszych sercach, których niegdyś świadkami byli Apostołowie. Otwierajmy w czasie Kongresu częściej niż zwykle Pismo św., zagłębiamy częściej do kart Dziejów Apostolskich i naśladujmy opisane tam cuda łaski: niezłomną wiarę w Jezusa Chrystusa, wzajemną miłość, gościnność i pomoc, świętość życia i gorącą chęć ewangelizacji.

Duch Święty nieustannie zstępuje na Kościół. Było tak w pierwszym wieku chrześcijaństwa: *kiedy Piotr jeszcze mówił, Duch Święty zstąpił na wszystkich, którzy słuchali nauki* (Dz 10, 44). Mamy być gotowi na to, że Chrystus, który jest *wczoraj i dziś ten sam, ten sam także na wieki* (Hbr 13, 8), może i dziś zesłać swojego Ducha na wszystkich, którzy słuchają nauki Piotra wyrażonej przez słowa naszego Papieża.

Dzis wielu przedstawicieli młodzieży Wrocławia otrzyma sakrament bierzmowania. Czy wierze w moc mojego bierzmowania? Ta wiara jest mi bardzo potrzebna, aby być dobrym chrześcijaninem! Przecież

rozpoznajemy, że dobre i częste wyznawanie grzechów przed Bogiem w sakramencie pojednania idzie w parze z owocnym uczestnictwem w Eucharystii.

Jakże bowiem można by było uczestniczyć z niespokojnym czy niepewnym sumieniem w Wieczery Pańskiej, w której Jezus odnawia dar swojego z nami pojednania? Trzeba nam dobrze wypełnić obowiązek naszego przygotowania do coniedzielnej odnowy Przymierza samego Boga z nami – bo takim właśnie odnowieniem jest Eucharystia.

Kongres Eucharystyczny to czas usłyszenia na nowo, że jeśli możliwa jest spowiedź – to tylko dlatego, że Jezus powiedział wcześniej: *ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana* (Łk 22, 20). Jeśli możliwe jest przebaczenie dziś przez Boga naszych win i zaniebdzań, to tylko dlatego, że *Krew Jezusa, Syna Jego, oczyszcza nas z wszelkiego grzechu* (1J 1, 7). Dlatego pojednanie z Bogiem i Eucharystia są tak sobie bliskie: *Panie, nie jestem godzien, abys przyszedł do mnie, ale powiedz tylko słowo, a będzie uzdrowiona dusza moja.*

Dzień V: Eucharystia źródłem wolności

Wy zatem, bracia, powołani zostaliście do wolności (Ga 5, 13). Uroczystość Ciała i Krwi Pańskiej – zwana świętem Bożego

Ciała, jest świętem wolności w Jezusie Chrystusie. Lud Boży idzie, by wspólnie przeżyć i ogłosić swoją wiarę, idzie, by poczuć się zjednoczonym obecnością Pana. Dlatego jest to też święto jedności w Panu. *Ponieważ jeden jest chleb, przeto my, liczni, tworzymy jedno ciało* (1Kor 10 17).

Mysząc o Eucharystii, często stawiamy sobie przed oczyma tych chrześcijan z odległych wieków historii Kościoła, którzy ze szczególnym zrozumieniem i duchową głębią uczestniczyli we Mszy św., przeżywali ją i tęsknili za nią. Jak ci starożytni wierzący w Chrystusa, których zdanie zachowało się do naszych czasów: *w Dzień Pański my nie możemy nie uczestniczyć w Eucharystii*.

Jest jednak w eucharystycznym spotkaniu Miłości jeszcze głębsza tajemnica niż nasze pragnienie uczestniczenia w liturgicznym zgromadzeniu: oto sam Jezus z niecierpliwością oczekuje tego spotkania z nami. Powiedział tak niegdyś do Apostołów i – duchowo – mówi to również nam: *gorąco pragnęłam spożyć tę Paschę z wami* (Łk 22, 15). Słusznie mówimy o Eucharystii, że jest sakramentem miłości. Ale najważniejsze nie są tu uczucia naszej miłości, naszej tęsknoty, naszych oczekiwania. Najważniejsze jest “gorące pragnienie” Jezusa, aby tę Paschalną Wieczerzę, jaką jest Msza św., z nami spożywać.

Kongres Eucharystyczny przypomina nam i potwierdza, że każdej niedzieli daje się słyszeć duchowy głos Jezusa, wzywający nas na Eucharystię, wciąż na nowo mówiący: *gorąco pragnęłam spożywać z wami tę Paschę*.

Dzień VI: Chrystus wyzwala i jednoczy

Kongres Eucharystyczny jako Święto Eucharystycznego Ciała Chrystusa objawia istnienie jeszcze jednego znaczenia określenia “Chrystusowe Ciało”. Chrześcijanie przecież zawsze wierzyli w to, co głosił już w pierwszym wieku apostoł Paweł: *wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i jego poszczególnymi członkami* (1Kor 12, 27).

Kongres Eucharystyczny, który gromadzi zawsze tak wielu wierzących na wspólnej modlitwie i celebracji Mszy św., jest miejscem szczególnego doświadczenia prawdy tych słów. Przyjmujemy Eucharystyczne Ciało Chrystusa, a wtedy Duch Święty swoją mocą jednoczy nas w prawdziwy Kościół Boży – w Ciało Jezusa Chrystusa. To przez nas Jezus pragnie czynić dalej na ziemi to, co czynił niegdyś, gdy chodził po drogach Palestyny i ulicach Jerozolimy. Przez nas chce nauczać, pocieszać, uzdrawiać i podnosić, wspierać opuszczonych i dawać miłość. Dlatego tak bardzo czeka na jedność wszystkich chrześcijan: *aby się tak zespili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś* (J 17, 23).

Dzień VII: Maryja wzorem wolności

Pierwsza w historii Kościoła modlitewna nowenna to dziewięć dni jakie minęły od Wniebowzięcia Pana Jezusa do święta Pięćdziesiątnicy, które stało się dniem Zesłania Ducha Świętego. Przez cały ten czas *wszyscy oni trwali jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa, i braćmi Jego* (Dz 1, 14). Obraz tej wspólnej modlitwy pierwotnego Kościoła odzyskuje w

nas w czasie Kongresu Eucharystycznego, w naszym pragnieniu, by Maryja modliła się z nami. “Modl się za nami” to przecież także “modl się z nami”.

Zgromadzeni wokół Eucharystycznego stołu wszyscy jesteśmy w szkole modlitwy Maryjnej – by uczyć się modlić “z Maryją” i modlić się “jak Maryja”. Chcemy, by z serca wyrwał się okrzyk modlitwy *wielbi dusza moja Pana* (Łk 1, 46). Pragniemy, by nasze chrześcijaństwo wносиło pomiędzy codzienny trud życia powiew wesela: *raduje się duch mój w Bogu, w moim Zbawcy* (Łk 1, 47).

Nasze wspólne zgromadzenie na eucharystycznym dziękczynieniu zaprasza nas do tej Maryjnej szkoły modlitwy, by wołać do Boga nie tylko głosem prośby i błagania – co najczęściej czynimy – ale także głosem wdzięczności, gdyż *wejźzał na uniznienie Służebnicy swojej* (Łk 1, 48). Tak modląc się, będziemy spoglądać w przyszłość inaczej – bo bardziej pełni ufności. Bóg jest przecież *pomny na miłosierdzie swoje – jak przyobiecwał naszym ojcom* (Łk 1, 55).

Dzień VIII: Ku wolności wyswobodził nas Chrystus

Pokornie błagamy, aby Duch Święty zjednoczył nas wszystkich, przyjmujących Ciało i Krew Chrystusa (II Modlitwa Eucharystyczna). Te słowa liturgii przypominają nam, że karmienie się Ciałem Pana w czasie Eucharystii owocuje nieustannym napełnianiem się Duchem Świętym. W każdej Mszy św. wołamy modlitwą *Ojczy nasz*, a w ten sposób spełnia się na nas proroctwo apostoła Pawła: *na dowód tego, że jesteście synami, Bóg wysłał do serc waszych Ducha Syna swego, który woła: Abba, Ojczy. A zatem nie jesteś już niewolnikiem, lecz synem* (Ga 4, 7). Dlatego Kongres Eucharystyczny to także czas szczególnego działania Ducha Bożego. A gdzie *Duch Pański – tam wolność* (2Kor 3, 17).

Przeżywamy więc Kongres chrześcijańskiej wolności w Duchu Świętym, która na tym polega, że jako dzieci Boże możemy swobodnie modlić się do Ojca. Nic nie powinno nam tej wolności odebrać, a wiemy, jak łatwo samemu popaść w niewolę pokus, wątpliwości i grzechu: *jakże możecie powracać do tych bezsilnych i nędznych żywiołów, pod których niewolę znowu chcecie się poddać* (Ga 4, 9). Tym bardziej trwajmy w wolności świętego życia po Kongresie Eucharystycznym. Zjemy przecież w pełni czasów, dla nas ona już nadeszła – a jest to czas wolności w służbie Jezusowi Chrystusowi mocą Ducha Świętego w miłości Boga Ojca.

Międzynarodowe Kongresy Eucharystyczne:

1. 28-30 VI 1881 – Lillé (Francja)
2. 13-17 IX 1882 – Awinion (Francja)
3. 5-10 VI 1883 – Liège (Belgia)
4. 9-13 IX 1885 – Fryburg (Szwajcaria)
5. 20-25 VI 1886 – Tuluza (Francja)
6. 2-6 VII 1888 – Paryż (Francja)
7. 16-21 VIII 1890 – Antwerpia (Belgia)
8. 14-21 V 1893 – Jerozolima (Syria)
9. 25-29 VII 1894 – Reims (Francja)
10. 20-24 IX 1897 – Paray-le-Monial (Francja)
11. 13-17 VII 1898 – Bruksela (Belgia)
12. 7-11 VIII 1899 – Lourdes (Francja)
13. 4-9 IX 1901 – Anvers (Francja)
14. 3-7 IX 1902 – Namur (Belgia)
15. 20-24 VI 1904 – Angouleme (Francja)
16. 1-4 VI 1905 – Rzym (Włochy)
17. 15-19 VIII 1906 – Tournai (Belgia)
18. 6-11 VIII 1907 – Metz (Lotaryngia, obecnie Francja)
19. 8-13 IX 1907 – Londyn (Anglia)
20. 4-8 VIII 1909 – Kolonia (Niemcy)
21. 7-11 IX 1910 – Montreal (Kanada)
22. 23 VI-1 VII 1911 – Madryt (Hiszpania)
23. 12-15 IX 1912 – Wiedeń (Austria)
24. 23-27 IV 1913 – Malta
25. 22-26 VII 1914 – Lourdes (Francja)
26. 24-29 V 1922 – Rzym (Włochy)
27. 22-27 VI 1924 – Amsterdam (Holandia)
28. 20-24 VI 1926 – Chicago (USA)
29. 6-9 IX 1928 – Sydney (Australia)
30. 7-11 V 1930 – Kartagina (Tunezja)
31. 21-26 VI 1932 – Dublin (Irlandia)
32. 10-14 X 1934 – Buenos Aires (Argentyna)
33. 3-7 II 1937 – Manilia (Filipiny)
34. 25-30 V 1938 – Budapeszt (Węgry)
35. 27 V-1 VI 1952 – Barcelona (Hiszpania)
36. 14-24 VII 1955 – Rio de Janeiro (Brazylia)
37. 31 VII-7 VIII 1960 – Monachium (Niemcy)
38. 26 XI-6 XII 1964 – Bombaj (Indie)
39. 18-25 VIII 1968 – Bogota (Kolumbia)
40. 18-25 II 1973 – Melbourne (Australia)
41. 1-8 VIII 1976 – Filadelfia (USA)
42. 16-23 VII 1981 – Lourdes (Francja)
43. 11-18 VIII 1985 – Nairobi (Kenia)
44. 5-8 X 1989 – Seul (Korea Płd.)
45. 7-13 VI 1993 – Sewilla (Hiszpania)

Idea międzynarodowych spotkań poświęconych kultowi eucharystycznemu zrodziła się w Europie Zachodniej w połowie lat siedemdziesiątych ubiegłego stulecia. Chodziło nie tylko o ożywienie i poszerzenie nabożeństwa eucharystycznego, ale także o przeciwstawienie się narastającym wówczas tendencjom laicyzacyjnym o wyraźnie antykościelnym, a nawet antyreligijnym zabarwieniu.

pragnęła w ten sposób zarówno ożywić kult eucharystyczny, rozszerzyć jego zasięg i przeciwstawić się laicyzacji, jak i wzbudzić w katolikach poczucie siły i dumy z wyznawanej przez nich wiary.

Myśli swe przedstawiła najpierw gorącemu entuzjastcie nabożeństw eucharystycznych – św. Piotrowi Eymardowi, który jeszcze w 1856 r. założył w Paryżu Zgromadzenie Kapłanów od Najświętszego Sakramentu

Msza św. na zakończenie 45. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego w Sewilli.

Szczególnie żywe tego rodzaju tendencje występowały w środowiskach ludzi świeckich we Francji. Największe zasługi miała tutaj Emilie-Marie Tamisier (1834-1910), która organizowała już na przełomie lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych ubiegłego stulecia pielgrzymki eucharystyczne. Popierali ją w tym jej spowiednicy, zwłaszcza późniejszy święty, ks. Piotr Julian Eymard (1811-1868) i bp Gaston de Segur (1820-1880) z Paryża, a także biskupi: Gaspard Mermillod z Fryburga w Szwajcarii i Victor-Joseph Doutreloux z Liège w Belgii.

Biskup De Segur sporządził wykaz wszystkich cudownych miejsc kultu eucharystycznego we Francji, co ogromnie ożywiło pielgrzymowanie do nich. Przełomowymi wydarzeniami były tutaj: masowa pielgrzymka z Lillé do Douai (1874 r.) oraz nabożeństwa eucharystyczne w Awinionie (1876 r.) i w Favernay (1878 r.), będące w istocie nieoficjalnymi kongresami eucharystycznymi.

Pierwszą osobą, która zaproponowała zorganizowanie oficjalnego kongresu eucharystycznego, była wspomniana panna Tamisier. Jej zamiarem było przy tym nie tylko ożywienie ruchu pielgrzymkowego do miejsc kultu eucharystycznego, lecz również połączenie ich z konferencjami i tym samym przekształcenie w międzynarodowe spotkania religijno-naukowe. Pomysłodawczyni

(eucharystów lub ejmardystów). Odnosił się on z wielkim zapalem i zrozumieniem do idei tego rodzaju spotkań, choć sam nie doczekał ani formalnego, ani tym bardziej faktycznego urzeczywistnienia tych zamiarów. 27 kwietnia 1879 r. ideę E. Tamisier poparł Leon XIII, wydając odpowiednią bullę w tym celu. Jednakże do spełnienia tych projektów droga była jeszcze daleka. Okazało się bowiem, że początkowo ani we Francji, ani w sąsiedniej Belgii nie można było zorganizować owych spotkań eucharystycznych ze względu na panujące w tych krajach nastroje liberalne i antykatolickie. Pozostałe zaś kraje, brane pod uwagę jako miejsca kongresu (zwłaszcza Holandia), nie wykazywały większego zainteresowania tą sprawą. Gdy wydawało się, że z planów trzeba będzie całkowicie zrezygnować lub przynajmniej odłożyć je na jakiś inny, znacznie późniejszy termin, sytuacja zmieniła się w samej Francji. Oto mianowicie całą ideą zainteresowało się dwóch przemysłowców z Lille o nazwisku Vrau: Philibert i jego kuzyn Feron, do których dołączył później wicehrabia de Damas. Podjęli się oni sfinansowania całego przedsięwzięcia, dzięki czemu można było przeprowadzić 1. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny.

Odbył się on po uzyskaniu akceptacji i zgody papieża Leona XIII w dniach od 28 do

30 czerwca 1881 r. w Lille pod hasłem: *Społeczne królestwo Chrystusa*. Uczestniczyło w nim ponad osiem tysięcy osób, w tym trzystu sześćdziesięciu trzech delegatów z Francji, Austrii, Belgii, Chile, Grecji, Hiszpanii, Holandii, Szwajcarii i Meksyku. Obradom przewodniczył biskup pomocniczy diecezji Cambrai Henri Monnier. W czasie tego pierwszego, historycznego spotkania czcicieli Chrystusa w Eucharystii wygłoszono kilkanaście

Kongresy, jakkolwiek coraz bardziej umacniały się w życiu i w świadomości katolików, a pośrednio też w ogóle miejscowych społeczeństwach, napotykały nieraz szereg trudności. Na przykład podczas 18. Kongresu w Londynie (8-13 września 1908) władze brytyjskie nie zezwoliły na procesję eucharystyczną z Najświętszym Sakramentem, toteż przeszła ona ulicami miasta, ale bez Najświętszego Sakramentu, za to w imponują-

r.; Sydney) po raz pierwszy Kongres miał wymiar mariologiczny i przebiegał pod hasłem: *Maryja a Eucharystia*.

Najwięcej kongresów odbyło się za Leona XIII, bo aż czternaście, następnie za Piusa X, zwanego "papieżem Eucharystii" - 11 i Piusa XI - 9. W okresie pontyfikatu Jana XXIII zorganizowano tylko jeden Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, 37. z kolei. Odbył się on w Monachium (31 lipca - 7 września 1960), ale były to już czasy, gdy utrwaliła się praktyka urzędowania tego rodzaju spotkań co cztery lub pięć lat.

Ostatni Kongres przed wojną odbył się w Budapeszcie (34. z kolei) w dniach od 25 do 30 maja 1938 r., a pierwszy po wojnie - w Barcelonie w dniach od 27 maja do 1 czerwca 1952 r. W stolicy Węgier obradowano pod hasłem: *Eucharystia więzią miłości*, a legatem papieskim był wówczas kard. Eugenio Pacelli, który niespełna rok później został wybrany papieżem Piusem XII. Na Kongres ten przybyło ponad sto tysięcy osób z całego świata, ale nie było wśród nich Niemców, którym wyjazd zabronił Hitler. Wśród duchownych było piętnastu kardynałów (w tym prymas Polski kard. Augustyn Hlond) i trzystu trzydziestu biskupów (wśród nich czternastu z naszego kraju). Kolejny kongres miał się odbyć w 1940 r. w Nicei, ale wybuch II wojny światowej uniemożliwił to. Z kolei w Barcelonie po raz pierwszy głównym punktem Kongresu była już nie procesja, ale Msza św. jako bezkrwawa ofiara eucharystyczna. Procesja jednak oczywiście odbyła się, a na jej zakończenie dyktator Hiszpanii gen. Francisco Franco zawierzył swój kraj Chrystusowi Eucharystycznemu.

Osobiście części obrad kongresów przewodniczyli Paweł VI (w 1961 r. w Bombaju i w 1968 r. w Bogocie) oraz Jan Paweł II (w 1985 r. w Nairobi, w 1989 r. w Seulu, w 1993 r. w Sewilli). Ostatni jak dotychczas, 45. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, odbył się w dniach od 7 do 13 czerwca 1993 r. w Sewilli pod hasłem: *Chrystus światłem ludzi - Eucharystia i ewangelizacja*. Tam też Ojciec święty ogłosił Wrocław miejscem następnego, 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego.

Na zakończenie dodajmy, że w wymiarach Kościoła powszechnego organizacją kongresów zajmuje się Papieski Komitet do Spraw Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych. Ustanowił go, a właściwie zatwierdził jego powołanie do życia przez duchownych i świeckich (początkowo bez przymiotnika *papieski*) Leon III w dniu 27 kwietnia 1879 r. Obecna nazwa organizmu ten otrzymał na mocy brewe apostołskiego Jana Pawła II z 11 lutego 1986 r. Przewodniczącym Komitetu jest od 3 stycznia 1991 r. kardynał kanadyjski Edouard Gagnon.

Z dziejów Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych

referatów w trzech zespołach tematycznych: adoracja i pokuta, kult i cześć zewnętrzna, propaganda. Zarówno w referatach, w dyskusji, a także w kazaniach bardzo mocno podkreślano konieczność poszukiwania sposobów przywrócenia prawom Bożym należym im miejsca w życiu publicznym i społecznym. Na zakończenie całego przedsięwzięcia jego uczestnicy powołali komitet, na razie jeszcze doraźny, przygotowujący Międzynarodowe Kongresy Eucharystyczne, którego przewodniczącym wybrano bp. A. de la Bouillerie, a na jego zastępców dwie osoby świeckie: hrabiego de Nicolay i J. de Beneque.

Drugi Kongres zwołano do Awinionu na 13 - 17 września 1882 r. pod hasłem: *Schrystanizować życie przez Eucharystię*. Przewodniczył mu miejscowy arcybiskup F. E. Hasley. Miejscem trzeciego było Liège (5-10 czerwca 1883), gdzie pod przewodnictwem abp. A. Duquesnaya, metropolity Cambrai, obradowano nad sposobami reagowania Kościoła na posuwające się zeświecczenie społeczeństw w państwach zachodnich. Tutaj też powołano stały komitet MKE, któremu przewodniczył kard. Victor Auguste Dechamps z Mechelen (Malines) w Belgii. Był to jednocześnie pierwszy kongres, zorganizowany poza Francją. Również następny odbył się poza tym krajem - we Fryburgu Szwajcarskim (9-13 września 1885), którego biskup, wspomniany Gaspard Mermillod, objął po śmierci bp. De la Bouillerie przewodnictwo stałego Komitetu Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych.

W latach 1881-1902, to znaczy w okresie pontyfikatu Leona XIII, przeprowadzono łącznie 14 kongresów. Średnio odbywały się one co roku, później co dwa lub trzy lata. Z czasem częstotliwość tych spotkań zmniejszała się, a jednocześnie wyszły one poza Europę. W 1893 r. Kongres odbył się w Jerozolimie, a w 1910 r. w Montrealu.

cym składzie: ponad dwadzieścia pięć tysięcy dorosłych i prawie dwadzieścia tysięcy dzieci, a wśród duchownych uczestników pochodu było siedmiu kardynałów, ponad dziewięćdziesięciu biskupów i prawie tysiąc kapłanów.

Pierwszy Kongres z udziałem katolików obrzędów wschodnich odbył się w Jerozolimie w dniach od 14 do 21 maja 1908 r. Obecni byli wówczas m. in. katolicy obrządku ormiańskiego i kilku innych obrzędów wschodnich. Po raz pierwszy przybył wówczas oficjalny legat papieski. Do innych ciekawostek należy fakt, że pierwszym papieżem, który uczestniczył i przewodniczył kongresowi, był św. Pius X - w 1905 r., a spotkanie to, szesnaste z kolei, odbywało się w dniach od 1 do 4 czerwca w Rzymie. Podczas 21. Kongresu w Montrealu (7-11 września 1910) do wcześniej I Komunii św. przystąpiło prawie trzydzieści tysięcy dzieci. A 23. Kongresowi, obradującemu w Wiedniu w dniach od 12 do 15 września 1912 r., patronował cesarz Franciszek Józef I. Kongres ten upamiętniał, niezależnie od swego wymiaru religijnego, kolejną rocznicę odsieczy wiedeńskiej. Dla podkreślenia wkładu Polaków w tamto zwycięstwo, stworzyli oni odrębną i liczną sekcję, obradującą w kościele św. Michała.

Poszczególne kongresy łączono często z ważnymi rocznicami czy innymi wydarzeniami o dużym znaczeniu dla chrześcijan, a zwłaszcza katolików kraju, w którym się odbywały. Tak było na przykład z 30. Kongresem przeprowadzonym w dniach od 7 do 11 maja 1930 r. w Kartaginie (dzisiejszej Tunezji) z okazji przypadającej wówczas 1500. rocznicy śmierci św. Augustyna. Podobnie następne spotkanie, trwające od 21 do 26 czerwca 1932 r. w Dublinie, przywołało wspomnienie 1500. rocznicy przybycia do Irlandii apostoła i patrona tego kraju - św. Patryka. Wcześniej jeszcze (6-9 września 1928

“Wrocław, w dniach Kongresu stanie się ogromnym Wieczernikiem...”

Umiłowani w Chrystusie Bracia i Siostry!

W okresie, kiedy opinia publiczna w naszym kraju wciąż się zaszranawia, jak i z czym mamy wejść do Europy, Ojciec Święty Jan Paweł II – najznakomitszy Polak obecnego stulecia – na forum całego świata stawia propozycję: spotkajmy się w Polsce, we Wrocławiu! Przed czterema laty na zakończenie 45. Kongresu Eucharystycznego w Sewilli, Ojciec Święty zaproponował Wrocław, jako miejsce 46. Kongresu Eucharystycznego i wyjaśnił wtedy: *Upadek władzy komunistycznej w Europie Wschodniej dał nam opatrnościową sposobność, aby zorganizować Kongres w tej części Europy, która po okresie ciężkich prób odrodziła się i odnalazła wolność.* Wybierając Polskę na gospodarza Międzynarodowego Kongresu, Jan Paweł II chce podkreślić wzajemne uzupełnianie się Kościołów Wschodu i Zachodu.

Natychmiast po ogłoszeniu decyzji Papieża, Kościół w Polsce przystąpił do przygotowań kongresowych. Kierunek tym wysiłkom w sferze duchownej wyznaczały cele postawione przed nowym Kongresem. Pierwszy cel, wspólny wszystkim kongresom, to odrodzenie i ożywienie wdzięczności Jezusowi za dar Jego obecności w Misterium Eucharystii. Ten nurt prac modlitewno-formacyjnych popłynął szeroko poprzez struktury parafialne. W parafiach polskich, a także w środowiskach polonijnych na różnych kontynentach, rozpoczęły się rekolekcje, dni skupienia i spotkania modlitewne połączone z adoracją Najświętszego Sakramentu. Pomnożyły się środowiskowe czuwania adoracyjne poprzedzające ważne wydarzenia w kraju, a także wspierające wielkie potrzeby narodu. Rekolekcje intronizacyjne wprowadziły do polskich rodzin obraz Serca Jezusowego, jako znak Bożej miłości wiernej i miłosiernej, Katecheci w szkołach, a kaznodzieje w kościołach, wyjaśniali tajemnicę Wieczery Pańskiej i krzyżowej ofiary Chrystusa, uobecnianej w każdej celebracji eucharystycznej. Istota Mszy św., a także jej obrzędy liturgiczne były częstymi tematami niedzielnych homilii. Powstał i rozwija się prężnie Eucharystyczny Ruch Młodych. Pomnożyły się szeregi świeckich nadzwyczajnych szafarzy Komunii św.

Temat szczegółowy Kongresu: *Ku wolności wyswobodził nas Chrystus (Ga 5, 1)*, otworzył drugi nurt przygotowań duchownych na szczeblu diecezjalnym, szczególnie w środowiskach akademickich i kulturotwórczych. Niektóre uczelnie katolickie organizowały sympozja i debaty filozoficzno-teologiczne, głęboko drążące relacje między żywym Chrystusem w Eucharystii a wolnością człowieka. Temat “Eucharystia i wolność” był twórczą inspiracją dla katolickich mass-mediów, dla środowisk twórczych i plastycznych. Owoce tej błogosławionej inspiracji w pełni będziemy obserwować podczas trwania Kongresu.

Sekretariat 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego w imieniu Episkopatu Polski zaprosił do Wrocławia episkopaty i wiernych ze wszystkich kontynentów. Odpowiedzi nadeszły liczne. Spodziewamy się napływu pielgrzymów z różnych kultur, ras i narodów. Przyjadą obok katolików bracia prawosławni i bracia protestanci. Ze szczególnym zainteresowaniem i wzruszeniem przyjęli zaproszenie nasi protestanccy sąsiedzi, których solidarność i pomoc braterską poznaliśmy w trudnych czasach stanu wojennego. Będzie my wspólnie uczyć się na nowo modlitwy Jezusa – Najwyższego Kapłana: *Ojcie spraw, aby wszyscy stanowili jedno (...). Oby się tak zespólili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty i posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowales (J 17, 21. 23).* Na pewno jedność Kościoła jest wpisana w jego strukturę doczesną od początku jako wielka modlitwa błagalna i jako tęsknota serc inspirowana przez Ducha Święte-

go. Cała Polska, a szczególnie Wrocław, w dniach Kongresu stanie się ogromnym Wieczernikiem rozbrzmiewającym różnymi językami świata. Pragniemy, by potężna, płomienna modlitwa skupiała jak w soczewce cały Kościół współczesny. W Ostatnim dniu Kongresu, w sposób szczególny przez uczestnictwo Biskupa Rzymu i biskupów ze wszystkich prowincji kościelnych, dane nam będzie przeżywać manifestację wiary, miłości i Ducha Świętego, podobnie jak to się działo w czasach apostoelskich. Na kolanach przed Najświętszym Sakramentem trwać będą Europejczycy i Amerykanie, Ludy Afryki i Azjaci, z Dalekiego i Bliskiego Wschodu.

Zamyśl, by Kongres ze względu na położenie Wrocławia w środku Europy stał się również spotkaniem ekumenicznym. Ojciec Święty pragnie, aby stał się przygotowaniem do braterskiego spotkania przedstawicieli wielkich religii monoteistycznych, których przeciwieństwem wspólnym korzeniem jest wiara w Jedyne Boga, Stworzyciela wszechświata. Tak więc w przededniu wielkiego jubileuszu 2000-lecia narodzin Chrystusa, będziemy wspólnie modlić się i rozmawiać. Tylko ci, którzy rozmawiają ze sobą i jednocześnie potrafią rozmawiać z Bogiem, są zdolni do potężnych zmian na lepsze w świecie.

46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny we Wrocławiu będzie trwał pełnych osiem dni od niedzieli 25. maja do niedzieli 1. czerwca br. włącznie. Spotkania będą się odbywały w Katedrze Wrocławskiej, w ogromnej, mogącej pomieścić sześć tysięcy osób - Hali Ludowej i w innych kilkunastu kościołach na Starym Mieście i w nowych dzielnicach Wrocławia. Podczas rannej Mszy św. i w przedpołudniowych wykładach pod przewodnictwem kardynałów z różnych części świata, a następnie w popołudniowych konwersatoriach, i wieczornych oraz nocnych adoracjach, będziemy oczyszczać i odbudowywać Chrystusowe fundamenty ładu moralnego w nas i w naszym świecie. Przez odnowienie wiary człowiek dotknięty łaską Bożą potrafi zasiewać wokół siebie, nawet w środowiskach neopogańskich, wartości nadprzyrodzone. Kongres będzie z jednej strony eksplozją wiary i miłości ludzi zgromadzonych wokół Chrystusa Pana w Eucharystii, a z drugiej zaś będzie teofanią, objawieniem wielkiej mocy i miłości samego Boga obecnego pośród ludu swego - w Kościele.

Umiłowani Bracia i Siostry! Rodacy!

Zapraszamy wszystkich na Kongres Eucharystyczny! Niech każdy Polak i każda Polka czują się osobiście zaproszeni. Spotkajmy się we Wrocławiu! Spotkajmy się z Ojcem Świętym, który przyjedzie do Wrocławia już 31. maja, by 1. czerwca podczas celebracji tzw. “Statio Orbis” modlić się z całym Kościołem u stóp Jezusa Eucharystycznego, by z polskiej ziemi przezegnać cały świat Najświętszym Sakramentem. Jednocześnie będzie to przypomnienie wszystkim, dziś nie pamiętającym, że Polska od tysiąca lat żyje i rozwija się dzięki inspiracji chrześcijańskiej kultury europejskiej. Co więcej, Polska to wielkie dziedzictwo wierzących narodów przez wieki współtworzyła. Będzie to wskazówka prawdy dla tych, którzy dziś w naszym kraju stawiają pytanie: jaka ma być dzisiejsza Polska?

Wszystkim Polakom, którzy podczas Kongresu pozostaną w swoich parafiach, proponujemy: przeżyjmy wspólnie to wielkie świętowanie Ducha Świętego w Uroczystość Bożego Ciała. Niech cała Polska na wszystkich drogach i ulicach stanie się wtedy wielką manifestacją Jezusa Chrystusa, obecnego pod postaciami eucharystycznymi. Niech Kongres w ten sposób rozgalezi się aż po krańce naszej Ojczyzny.

Czwartek - 29 maja 1997 r.
Temat dnia: "Eucharystia źródłem wolności"

UROCZYSTOŚĆ CIAŁA I KRWI PAŃSKIEJ

- godz. 10.00 Eucharystia w Hali Ludowej.
Wprowadzenie do Eucharystii i tematu dnia:
J. Em. Kard. Henryk Gulbinowicz, metropolita wrocławski.
Celebrans: Kard. Edouard Gagnon,
Przewodniczący Papieskiego Komitetu
ds. Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych, Rzym.
Homilia: J. E. Abp Józef Kowalczyk, nuncjusz apostolski w Polsce.
- Trasa Procesji Eucharystycznej z Hali Ludowej do Katedry ulicami: Wróblewskiego, Skłodowskiej-Curie, Plac Grunwaldzki, Szczytnicką, Katedralną. Procesję prowadzą przedstawiciele różnych kontynentów: Afryki, Ameryki, Australii, Europy.
- godz. 14.00 Agapa w Rodzinach, Parafiach i Domach Zakonnych.
- godz. 18.30 Konferencja ascetyczna w Katedrze na Ostrowiu Tumskim:
J. Em. Kard. Jan Chryzostom Korec, SJ, arcybiskup Nitry.
Wprowadzenie i prezentacja prowadzącego konferencję:
J. E. Bp Ryszard Karpiński, Lublin.
- godz. 19.15 Wystawienie Najświętszego Sakramentu, adoracja i błogosławieństwo.

Piątek - 30 maja 1997 r.
Temat dnia: "Chrystus wyzwala i jednoczy"

- godz. 9.30 Rozpoczęcie spotkania Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej na Stadionie Olimpijskim.
- godz. 10.00 Eucharystia w Hali Ludowej
Wprowadzenie do Eucharystii i tematu dnia:
J. E. Abp Stanisław Nowak, metropolita częstochowski.
Celebrans: J. Em. Kard. Edward Bede Clancy, arcybiskup Sydney
Homilia: J. Em. Kard. Edmund Casimir Szoka, Rzym.
- godz. 11.30 Przerwa.
- godz. 12.00 Sesja podsumowująca obrady Kongresu. Relacje uczestników z różnych kontynentów na temat przygotowań i uczestnictwa w Kongresie.
Przewodniczący sesji: J. Em. Kard. Edouard Gagnon, Rzym
- godz. 16.00 Spotkania ekumeniczne w różnych grupach językowych w wybranych świątyniach wrocławskich.

- godz. 17.00 Msza święta dla wiernych obrządku grekokatolickiego w Katedrze grekokatolickiej pw. Świętego Krzyża na Ostrowiu Tumskim.
- godz. 18.00 Konferencja ascetyczna dla Sióstr Zakonnych w kościele Świętego Krzyża na Ostrowiu Tumskim:
J. E. Abp Johannes Joachim Degenhardt, arcybiskup Paderborn.
Wprowadzenie i prezentacja prowadzącego konferencję:
J. E. Abp Bronisław Dąbrowski, Warszawa.
- godz. 18.00 Msza święta pontyfikalna w obrządku ormiańskim w kościele św. Wojciecha na Placu Dominikańskim:
Celebrans: Wielce Błogosławiony Jan Piotr XVIII Gasparian, Patriarcha - Katolikos Ormian w asyście Arcybiskupów i Biskupów obrządku ormiańskiego.
Po Mszy, około godz. 19.30 w kaplicy św. Józefa spotkanie Katolikosy Gaspariana ze społecznością Ormian Polskich.
- godz. 19.30 Konferencja na temat jedności chrześcijan w Katedrze na Ostrowiu Tumskim:
J. Em. Kard. Camillo Ruini, Przewodniczący Episkopatu Italii, Rzym.
Wprowadzenie i prezentacja prowadzącego konferencję:
J. E. Abp Damian Zimoń, metropolita katowicki.
- godz. 20.15 Wystawienie Najświętszego Sakramentu, adoracja i błogosławieństwo.
- godz. 20.30 Nocne czuwanie o jedność w świątyniach, gdzie odbywa się adoracja Najświętszego Sakramentu.

Sobota - 31 maja 1997 r.
Temat dnia: "Maryja wzorem wolności"

- godz. 11.00 Przywitanie Ojca Świętego na lotnisku Wrocław-Strachowice.
- godz. 12.40 Spotkanie duchowieństwa z Ojcem Świętym w katedrze wrocławskiej.
- godz. 16.30 Konferencja na temat jedności chrześcijan w Hali Ludowej:
Kard. Edward Idris Cassidy, Rzym.
- godz. 17.45 Wielka Modlitwa Ekumeniczna z udziałem Ojca Świętego i przedstawicieli bratnich Kościołów i wspólnot chrześcijańskich.
- godz. 19.30 Kolacja Ojca Świętego z przedstawicielami Konferencji Episkopatu i Siostrzanych Kościołów oraz Orszakiem Papieskim w Seminarium Duchownym.
- godz. 20.00 Msza Święta dla uczestników Kongresu Eucharystycznego z Korei w kościele Bożego Ciała (ul. Świdnicka).

Niedziela - 1 czerwca 1997 r.

Temat dnia: "Ku wolności wyzwodził nas Chrystus" (Ga 5, 1)

- godz. 10.00 Msza Święta pod przewodnictwem Ojca świętego na zakończenie 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego, "Statio orbis"
- godz. 17.10 Spotkanie Ojca Świętego z członkami delegacji międzynarodowych na 46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny w Seminarium Duchownym
- godz. 18.45 Kolacja Ojca Świętego z członkami delegacji międzynarodowych na 46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny w Seminarium Duchownym

Adoracja Najświętszego Sakramentu w świątyniach wrocławskich:

1. Katedra p.w. Św. Jana Chrzciciela
adoracja do godz. 24.00
2. Kościół p.w. Bożego Ciała (ul. Świdnicka)
adoracja całodobowa
3. Kościół p.w. Św. Wojciecha (pl. Dominikański)
adoracja do godz. 24.00

Konwersatoria dla poszczególnych grup językowych
w kościołach Wrocławia w dniach 26 - 28 maja 1997 roku (godz. 16.00)

1. N. M. P. na Piasku (ul. św. Jadwigi) – **j. angielski**
przewodniczący: bp Leonard Hsu
prowadzący: ks. Peter Collins
sprawozdawca: ks. Norman Pelletier
sekretarz: ks. Michael Parker
koordynator: prof. Andrzej Wiszniewski
2. Św. Krzyża (pl. Kościelny) – **j. niemiecki**
przewodniczący: kard. Joachim Meisner
prowadzący: Herman-Josef Grossimlinghaus
sprawozdawca: bp Anton Schlembach
sekretarz: Klaus Haarlammert
koordynator: prof. Jan Miodek
3. Imienia Jezus (pl. Uniwersytecki) – **j. hiszpański**
przewodniczący: bp Cipriano Calderon
prowadzący: prof. Guzman Carriquiry
sprawozdawca: ks. Fidel Gonzalez
sekretarz: Licide M. Gomez Mango
koordynator: ks. Ryszard Gron

- godz. 16.00 Konwersatoria według tematów w różnych językach w wybranych świątyniach wrocławskich.
- godz. 17.00 Bierzmowanie dla młodzieży miasta Wrocławia w Hali Ludowej.
- godz. 19.30 Konferencja ascetyczna w Katedrze na Ostrowiu Tumskim:
J. Em. Kard. Miloslav Vlk, arcybiskup Pragi.
Wprowadzenie i prezentacja prowadzącego konferencję:
J. E. Abp Marian Przykucki, metropolita szczeciński.
- godz. 20.15 Wystawienie Najświętszego Sakramentu, adoracja i błogosławieństwo.

Środa - 28 maja 1997 r.

Temat dnia: "Wyzwolenie z grzechu"

Dzień pokuty: Spowiedź przed Uroczystością Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej

- godz. 10.00 Eucharystia w Hali Ludowej.
Wprowadzenie do Eucharystii i tematu dnia:
J. E. Abp Henryk Muszyński, metropolita gnieźnieński.
Celebrans: J. Em. Kard. László Paskai O.F.M.,
metropolita Esztergom - Budapeszt, Prymas Węgier.
Homilia: J. E. Abp Zenon Grocholewski, Watykan.
- godz. 11.30 Przerwa.
- godz. 12.00 Wykład III: J. Em. Kard. Lucas Moreira Neves OP z Brazylii.
Prezentacja wykładowcy:
J. E. Abp Juliusz Paetz, metropolita poznański.
- godz. 13.00 Posilek południowy.
- godz. 16.00 Seminaria według tematów w różnych językach w wybranych świątyniach wrocławskich.
- (Okazja do Spowiedzi Świętej dla poszczególnych grup językowych).
- godz. 19.30 Konferencja ascetyczna w Katedrze na Ostrowiu Tumskim:
J. Em. Kard. John Joseph O'Connor, arcybiskup Nowego Yorku.
Wprowadzenie i prezentacja prowadzącego konferencję:
J. E. Abp Władysław Ziółek, arcybiskup łódzki.
- godz. 20.15 Wystawienie Najświętszego Sakramentu, adoracja i błogosławieństwo.

Poniedziałek - 26 maja 1997 r.
Temat dnia: "Wolność Dzieci Bożych"

- godz. 10.00 Eucharystia w Hali Ludowej z odnowieniem obietnic Chrztu Świętego.
Wprowadzenie do Eucharystii i tematu dnia:
J. Em. Kard. Franciszek Macharski, metropolita krakowski.
Celebrans: J. Em. Kard. Adam Joseph Maida, metropolita Detroit.
Homilia: J. E. Bp Karl Lehmann,
Przewodniczący Episkopatu Niemieckiego
- godz. 11.30 Przerwa.
- godz. 12.00 Wykład I: J. Em. Kard. Francis Arinze, Rzym
Prezentacja wykładowcy:
J. E. Abp Stanisław Szymecki,
metropolita białostocki
- godz. 13.00 Posilek południowy
- godz. 16.00 Konwersatoria według tematów w różnych językach
w wybranych świątyniach wrocławskich
- godz. 17.00 Eucharystia w Hali Ludowej dla Eucharystycznego Ruchu Młodych.
Przewodniczy i homilię głosi: J. Em. Kard. Franciszek Macharski,
metropolita krakowski
- godz. 19.30 Konferencja ascetyczna w Katedrze na Ostrowiu Tumskim:
J. Em. Kard. Kazimierz Świątek - metropolita mińsko-mohylewski.
Wprowadzenie i prezentacja prowadzącego konferencję:
J. E. Abp Edmund Piszcz, metropolita warmiński.
- godz. 20.15 Wystawienie Najświętszego Sakramentu, adoracja i błogosławieństwo.

Wtorek - 27 maja 1997 r.
Temat dnia: "Świadkowie prawdy i wolności"

- godz. 10.00 Eucharystia w Hali Ludowej.
Wprowadzenie do Eucharystii i tematu dnia:
J. E. Abp Tadeusz Gocłowski - metropolita gdański.
Celebrans: J. Em. Kard. Jaime L. Sin, arcybiskup Manilli.
Homilia: J. Em. Kard. Bernard Francis Law, arcybiskup Bostonu.
- godz. 11.30 Przerwa.
- godz. 12.00 Wykład II: J. Em. Kard. Joachim Meisner, arcybiskup Kolonii.
Prezentacja wykładowcy:
J. E. Abp Józef Michalik metropolita przemyski
- godz. 13.00 Posilek południowy.

4. Św. Michała (ul. Nowowiejska) – **j. włoski**
przewodniczący: bp Giuseppe Torti
prowadzący: abp Gaetano Bonicelli
sprawozdawca: Dino Boffo
sekretarz: ks. Alberto Occhioni
koordynator: prof. Józef Łukasiewicz
5. Św. Karola Boromeusza (ul. Krucza) – **j. rosyjski**
przewodniczący: abp Tadeusz Kondrusiewicz
prowadzący: ks. Vadim Szajkiewicz
koordynator: prof. Roman Duda
6. Najśw. Serca Pana Jezusa (pl. Grunwaldzki) – **j. portugalski**
przewodniczący: bp Geraldo Agnelo Majella
prowadzący: bp Joviano de Lema Junior
sprawozdawca: ks. Manuel Morujao
sekretarz: ks. Amaro Valerio Muiuto
7. Św. Wawrzyńca (ul. Bujwida) – **j. francuski**
przewodniczący: bp Maurice Gaidon
prowadzący: ks. Daniel Mischler
sprawozdawca: bp. Patient Kanyamachumbi
sekretarz: ks. Rod De Robiano
8. Św. Ignacego Loyoli (ul. Stysia) – **j. polski**
przewodniczący: bp Jan Kopiec
prowadzący: ks. Ignacy Dec
sprawozdawca: ks. Józef Pater
sekretarz: ks. Adam Balabuch
9. Św. Ducha (ul. Bardzka) – **j. polski**
przewodniczący: bp Ryszard Karpinski
prowadzący: ks. Jan Krucina
sprawozdawca: ks. Bolesław Orłowski
sekretarz: ks. Stanisław Paszkowski
10. Chrystusa Króla (ul. Zachodnia) – **j. polski**
przewodniczący: bp Adam Śmigielski
prowadzący: ks. Marian Biskup
sprawozdawca: ks. Mirosław Kiwka
sekretarz: ks. Stanisław Chomiak
11. MB Królowej Pokoju (ul. Rysia) – **j. polski**
przewodniczący: bp Tadeusz Rybak
prowadzący: ks. Leopold Rządziejewicz
sprawozdawca: ks. Marek Korgul
sekretarz: ks. Stanisław Araszczuk
12. Św. Franciszka z Asyżu (ul. Borowska) – **j. polski**
przewodniczący: bp Stefan Regmunt
prowadzący: ks. Andrzej Nowicki
sprawozdawca: ks. Andrzej Jagiello
sekretarz: ks. Alojzy Ślósarczyk

13. Św. Wincentego i Jakuba (pl. Bp Nankiera) – **j. polski**
 przewodniczący: bp Józef Pazdur
 prowadzący: ks. Józef Swastek
 sprawozdawca: ks. Władysław Bochnak
 sekretarz: ks. Antoni Kielbasa

Wykłady ekumeniczne 30 maja 1997 roku (godz. 16. 00)

1. N. M. P. na Piasku (ul. św. Jadwigi) – **j. angielski**
 prowadzący: bp Daniel P. Relly
2. Św. Krzyża (pl. Kościelny) – **j. niemiecki**
 prowadzący: ks. Wendelin Knoch
3. Kościół ewangelicko-augsburski – **j. niemiecki**
 prowadzący: ks. Aloys Klein
4. Imienia Jezus (pl. Uniwersytecki) – **j. hiszpański**
 prowadzący: ks. Piotr Liszka
5. Św. Michała (ul. Nowowiejska) – **j. włoski**
 prowadzący: ks. Zbigniew Kiemikowski
6. Św. Karola Boromeusza (ul. Krucza) – **j. rosyjski**
 prowadzący: ks. Jerzy Koczetkow
7. Katedra prawosławna (ul. św. Mikołaja) – **j. rosyjski**
 prowadzący: abp Tadeusz Kondrusiewicz
8. Najśw. Serca Pana Jezusa (pl. Grunwaldzki) – **j. portugalski**
 prowadzący: ks. Ryszard Gron
9. Św. Wawrzyńca (ul. Bujwida) – **j. francuski**
 prowadzący: ks. Stanisław Rabiej
10. Św. Stanisława, Wacława i Doroty (pl. Wolności) – **j. litewski**
 prowadzący: ks. Alfons Jurkiewicz
11. Św. Ignacego Loyoli (ul. Stysia) – **j. polski**
 prowadzący: ks. Łukasz Kamykowski
12. Św. Ducha (ul. Bardzka) – **j. polski**
 prowadzący: ks. Leonard Görka
13. Chrystusa Króla (ul. Zachodnia) – **j. polski**
 prowadzący: ks. Piotr Jaskoła
14. MB Królowej Pokoju (ul. Rysia) – **j. polski**
 prowadzący: ks. Wojciech Hanc
15. Św. Franciszka z Asyżu (ul. Borowska) – **j. polski**
 prowadzący: bp Alfons Nossol
16. Św. Wincentego i Jakuba (pl. Bp Nankiera) – **j. polski**
 prowadzący: bp Jan Tyrawa

Katedra Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego (ul. Kazimierza Wielkiego) oraz katedra Kościoła Prawosławnego (ul. Św. Mikołaja) będą miejscami spotkań ekumenicznych.

W kościele garnizonowym św. Elżbiety (ul. Św. Elżbiety) odbywać się będą seminaria ks. B. Rousseau. Pielgrzymi języka litewskiego spotykać się będą w kościele św. Stabysława, św. Doroty i św. Wacława (pl. Wolności).

„Ku wolności wyswobodził nas Chrystus...” (Ga 5,1)

46. MIĘDZYNARODOWY KONGRES EUCHARYSTYCZNY

Wrocław, 25.05.1997 - 1.06.1997 r.

Hasło Kongresu: “Eucharystia i wolność”

Program szczegółowy

Niedziela - 25 maja 1997 r. - otwarcie Kongresu
Temat dnia: “Wolni w spotkaniu z Chrystusem”

od godz. 9.00	Przyjmowanie uczestników Kongresu w recepcji znajdującej się w obiekcie Papieskiego Fakultetu Teologicznego (ul. Katedralna 15).
godz. 15.00	Przywitanie uczestników Kongresu przybyłych z całego świata w Centrum Kongresowym w Hali Ludowej (ul. Wystawowa 1) przez J. Em. Kard. Henryka Gulbinowicza - gospodarza uroczystości kongresowych
godz. 17.00	Ingres Legata Papieskiego, J. Em. Kard. Angelo Sodano, Kardynałów, Arcybiskupów i Biskupów do katedry wrocławskiej. Eucharystia otwierająca Kongres w katedrze wrocławskiej. Wprowadzenie do Eucharystii i powitanie Legata Papieskiego oraz Pielgrzymów imieniem Episkopatu Polski:
J. Em. Kard. Józef Glemp, Prymas Polski.
Msza święta koncelebrowana. Przewodniczy i homilię głosi:
J. Em. Kard. Angelo Sodano, Legat Papieski

“Obraz Sobieskiego” w Katedrze Wrocławskiej

W archidiecezji wrocławskiej istnieje szereg sanktuariów, które od stuleci przyciągają rzesze pielgrzymów. Po roku 1945 wraz ze zmianami polityczno-społecznymi i ludnościowymi do historycznych miejsc pielgrzymkowych doszły nowe,

wśród których szczególne miejsce zajmuje katedra wrocławska. To właśnie tu, do kościoła biskupiego, wzniesionego w XIV wieku obok szeregu wspaniałych zabytków o wartości artystycznej i historycznej, 8 IV 1952 r. został przeniesiony cenny obraz Matki Boskiej z Międzylesia, zwany “Obrazem Sobieskiego”. Obraz

ten umieszczony w ołtarzu bocznym na wy głównej po stronie ewangelii, nazywany powszechnie “Madonna Wrocławską”, słynie z łask i cieszy się wielką czcią wiernych. Każdego dnia widzi się kłęczących ludzi przed wizerunkiem “Madonny Wrocławskiej”, którzy w wielkim skupieniu za Jej pośrednictwem zanoszą swe modły do Wszechmogącego Boga. Tu także modlił się 21 VI 1983 r. papież Jan Paweł II podczas swej pielgrzymki do Wrocławia. Podczas zbliżającej się drugiej wizyty we Wrocławiu Ojciec Święty dokona koronacji tego obrazu.

W literaturze naukowej “Obraz Sobieskiego” budził już od dawna żywe zainteresowanie, ale jak dotychczas nie doczekał się pełnego i wyczerpującego opracowania historycznego. Stąd nadal rodzą się liczne pytania co do proveniencji obrazu, jego losów i autorstwa. Są trzy hipotezy na temat jego historii. Według starej tradycji obraz miał podarować papież Innocenty XI królowi polskiemu Janowi III Sobieskiemu, jako wyraz uznania za oswo-bodzenie Wiednia i chrześcijaństwa od nawały tureckiej. Istniejący na odwrocie obrazu napis, wymieniany również w liście z 24 II 1750 r. przez hrabiego Goltza z Kłodzka: *Hanc Imaginam miraculosam ex gratia Sedis Apostolicae Roma obtinui in anno 1713 Alex: Sobiesky R. P.*, wskazywałby jednak, iż obraz otrzymał z

ciąg dalszy na str. 17

Intencje Apostolstwa Modlitwy na maj 1997

Intencja ogólna:

Aby wiara Maryi umacniała tych wszystkich, którzy chcą poznać i wypełniać wolę Bożą.

Intencja misyjna:

O integralny rozwój kobiety na wzór Maryi, Matki Chrystusa i Kościoła.

Z życia Kościoła w świecie

* Z udziałem przedstawicieli z Europy, obu Ameryk, Australii, Afryki i Azji odbył się w Pradze w dniach 19-22 marca Światowy Kongres Rodzin. Główny cel Kongresu to określenie pozytywnych kroków, które prowadziłyby do wzmocnienia roli rodziny w społeczeństwie.

* W gmachu Parlamentu Unii Europejskiej w Brukseli odbył się w dniach 20-22 marca I Europejski Tydzień Społeczny, poświęcony chrześcijańskiej myśli społecznej. Uczestniczyło w nim około trzystu osób z 15 krajów w tym także z Polski.

* W bieżącym roku akademickim przygotowuje się do kapłaństwa we francuskich seminariach diecezjalnych 1103 kleryków. Oznacza to spadek o 52 osoby w stosunku do lat 1995-96. W 1996 roku Kościół we Francji liczący 46 mln wiernych, otrzymał 173 nowych kapłanów – 128 diecezjalnych i 45 zakonnych.

* Pierwszy kleryk rodem z Moskwy – Wadim Szajkiewicz przyjął święcenia w Niedzielę Palmową 23 marca z rąk abp. Tadeusza Kondrusiewicza, administratora apostolskiego europejskiej części Rosji. Uroczystość miała miejsce w kościele Niepokalanego Poczęcia NMP w Moskwie.

* Papież Jan Paweł II przyjął 25 marca na audiencji prywatnej premiera Albanii Bashkima Fimo. Ojciec Święty zapewnił o jak najszybszej współpracy ze strony Kościoła lokalnego, oraz że zwróci się do instytucji międzynarodowych, by przyczynić się do przezwyciężenia trudności w tym kraju.

* Prezydent Bułgarii Petyr Stojanow zaprosił Jana Pawła II do odwiedzenia jego kraju. Wizyta Papieża umocniła by Bułgarię i jej naród w trudnej sytuacji w jakiej się znajduje – powiedział Prezydent.

* Najbliższe 20 Europejskie Spotkanie Młodzieży, organizowane przez wspólnotę ekumeniczną z Taizé, odbędzie się w Wiedniu w dniach 28 grudnia 97 r. do 1 stycznia 98 r.

* Największa na świecie Droga Krzyżowa została poświęcona przez metropolitę nowego Jorku kard. Josepha O'Connor. Wykonana została przez włoskiego artystę Nino di Simone. Umieszczona na wzgórzu nad rzeką Hudson, w miejscowości Hossening ma w każdej z 15 stacji figury 3 metrowej wysokości.

* Biskup niemieckiej diecezji Hildesheim Josef Homeger poświęcił 6 kwietnia w Szanghaju największą drukarnię katolicką w Chinach, która zaopatruje Kościół katolicki w literaturę religijną, Biblię, modlitewniki, mszaliki itp.

* 6 kwietnia poświęcono studio Radia Maryja w Sankt Petersburgu. Jest to kolejna próba utworzenia tej rozgłośni w Rosji. Na razie na niskich częstotliwościach radio nadaje całodobowo muzykę.

* Dotychczasowy metropolita Portlandu w Oregonie (USA) 60 letni abp Francis George został z nominacji Jana Pawła II nowym metropolitą Chicago. Jest on następcą zmarłego 14 listopada ub. r. kard. J. Bernardina.

* Pożar, jaki wybuchł z 11 na 12 kwietnia w katedrze turyńskiej, zniszczył część świątyni i przylegającego do niej pałacu królewskiego. Znajdujący się tam Calun Turyński, będący od 1983 r. własnością Papieża, został wyniesiony z płonącej kaplicy przez jednego ze strażaków, co uchroniło płótno przed zniszczeniem.

Kościół wrocławskie podczas Kongresu

MIEJSCA ADORACJI NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

Katedra Świętego Jana Chrzciciela (Ostrów Tumski)

Pierwsza katedra wrocławska, stanowiąca siedzibę założonego tu w roku 1000 biskupstwa, była prawdopodobnie budowlą kamienną. Trudno określić, którą z kolei jest dzisiejsza katedra. Obecna, gotycka świątynię rozpoczął budować biskup Tomasz I w 1244 roku, prace kontynuowano zaś podczas następnych wieków. Zakończenie budowy świątyni ukoronował biskup Przeclaw z Pogorzli wybudowaniem w latach 1354-1361 kaplicy Najświętszej Maryi Panny zwanej "Mariacką". Kontynuacją prac przy katedrze była rozbudowa wież zachodnich, przedsionków i wieńca kaplic. Wieża północna wraz z hełmem została ukończona w 1416 roku, a w 1540 roku całkowicie spłonęła. Działania wojenne podczas II wojny światowej przyniosły niemalże całkowite zniszczenie katedry. Spaliły się wieże, spłonął dach. Prawie całkowicie zniszczeniu uległo sklepienie prezbiterium i nawy głównej. Ogień strawił całkowicie wystrój wnętrza świątyni. W 1946 roku podjęto jej odbudowę. Aktu poświęcenia dokonał w 1951 roku Prymas, Polski abp Stefan Wyszyński. Ostatnim elementem odnowy katedry były osadzone na szczycie wież katedry w 1991 roku nowe hełmy. W katedrze legat papieski otworzył Kongres Eucharystyczny, tu będzie modlił się z duchowieństwem archidiecezji Ojciec Święty oraz odbywać się będzie całodzienna adoracja Najświętszego Sakramentu.

Kościół Bożego Ciała (ul. Świdnicka)

Budowę gotyckiego kościoła rozpoczęli Joannicy w 1324 roku i trwała ona przez XIV i XV wiek. Jest to świątynia trzynawowa, bazylikowa. W 1749 budowla ucierpiała na skutek wybuchu wieży prochowej przy ul. Wałowej. W latach 1758-1763 Prusacy zorganizowali tu magazyn zbożowy. Dopiero w 1810 r. kościół odrestaurowano. W roku 1875 starokatolicy otrzymali od władz miasta pozwolenie na odprawianie tu nabożeństw. Opuścili kościół w 1920 roku, w 1921 roku wznowiono tu nabożeństwa rzymskokatolickie. Po działaniach wojennych świątynia ucierpiała w 75 %, odprawianie nabożeństw rozpoczęto w nim dopiero w 1957 roku. Kościół będzie miejscem całodobowej adoracji Najświętszego Sakramentu.

Kościół Świętego Wojciecha (pl. Dominikański)

Świątynia została wzniesiona przez Dominikanów w latach 1250-1270 na miejscu starego kościoła wzmiankowanego w 1226 r. Z wczesnogotyckiej budowli ceglanej zachowały się jedynie mury jednej nawy i transeptu. W początkach XIV wieku wzniesiono tu wysokie prezbiterium. W kościele znajduje się słynący łaskami obraz Matki Bożej Podkaminskiej. Przy południowej ścianie nawy wznosi się kaplica bł. Czesława - patrona Wrocławia, z początku XVIII wieku, która posiada bogaty wystrój z rzeźbami Leonarda Webera ze Świdnicy i freskami Jana Eybelwisera. Przed ścianą południową na osi ustawiono ołtarz z alabastrowym sarkofagiem, mieszczącym szczytki bł. Czesława, który pokrywają płaskorzeźby z 25 scenami z życia patrona Wrocławia. Świątynia będzie miejscem adoracji Najświętszego Sakramentu do godz. 24.00.

MIEJSCA KONWERSATORIÓW W GRUPACH JĘZYKOWYCH

Kościół Najświętszej Marii Panny na Piasku (ul. św. Jadwigi)

Pierwsza świątynia na tym miejscu została ufundowana przez Marię, żonę Piotra Włostowica i konsekrowana przed 1149 rokiem. Była to świątynia romańska, o czym świadczą pozostałości po dawnych murach. Obecna świątynię gotycką wzniesli kanonicy regularni w latach 1334-1425. Jest to halowa, murowana z cegły, trzynawowa budowla. W oknach bogate maswerki o późno gotyckich motywach. Na szczególną uwagę zasługuje chrzcielnica z ok. 1500 roku. Do II wojny światowej świątynia posiadała wystrój barokowy, który wraz z siedemdziesięciu procentowym zniszczeniem kościoła przestał istnieć. Po odbudowie świątyni w ołtarzu głównym umieszczono poliptyk pochodzący z XV wieku, a ołtarze boczne zastąpiono średniowiecznymi tryptykami. Podczas Kongresu odbywać się będą tutaj konwersatoria w języku angielskim.

Kościół Świętego Krzyża (pl. Kościelny)

Jest to jeden z najcenniejszych zabytków architektury Śląska - perła gotyku. Ta dwupoziomowa świątynia ma zaledwie kilka odpowiedników w Europie. Zbudowany na planie krzyża kościół został ufundowany przez księcia Henryka IV. Budowa dolnej jego części została ukończona w 1288 roku, zaś górnej przeciągnęła się do 1350 roku. We wnętrzu górnego kościoła znajduje się portal z ostrołukowym tympanonem rzeźbionym, na którym widnieje symbol Trójcy Świętej w otoczenie fundatorów świątyni: księcia Henryka IV i jego żony. Zniszczenia wojenne nie ominęły także i tej świątyni, która gruntownej odbudowy doczekała się po 1956 roku. Obecnie dolny kościół jest katedrą diecezji wrocławsko-gdańskiej Kościoła grekokatolickiego. W nim będą odbywać się konwersatoria w języku niemieckim.

Kościół Imienia Jezus (pl. Uniwersytecki)

Architektonicznie złączony jest z Uniwersytetem Wrocławskim, dawnym kolegium jezuickim. Wzniesiony został na rzucie prostokąta, z rzędem kaplic po bokach w latach 1689-1698 w stylu barokowym. Uwagę zwracają wspaniałe malowidła na sklepieniach, dzieło J.M. Rottmayera, ukończone w 1706 r. Późno barokowe wyposażenie wnętrza świątyni pochodzi z lat 1722-1727. Szczególną czią otaczany jest tu obraz Matki Bożej Wspomożycielki Wrocławia, który Jezuici otrzymali od baronowej Zaruba w 1694 r. Kościół, zbombardowany w 1945 roku, w dwa lata po wojnie został odrestaurowany. Zrekonstruowano wówczas zniszczone partie malowideł i odtworzono zniszczone figury. Jest częstym miejscem koncertów organowych. W kościele będą się odbywać konwersatoria w języku hiszpańskim.

"Obraz Sobieskiego" w Katedrze Wrocławskiej

Dokonczenie ze str. 15

łaski Stolicy Apostolskiej syn królewski – Aleksander w 1713 r. Gdy po śmierci Jana III Sobieskiego powstał między jego synami (Jakub, Konstanty i Aleksander) spór o posiadanie obrazu, wówczas poproszono Stolicę Apostolską o rozstrzygnięcie sprawy i wtedy to *ex gratia Sedis Apostolicae* w 1713 r. obraz został przyznany synowi króla – Aleksandrowi. Najbardziej przekonująca jest trzecia hipoteza, według której obraz należał pierwotnie do jakiegoś kościoła lub klasztoru w Rzymie i był przekazany w 1713 r. przez papieża Klemensa XI królewiczowi Aleksandrowi, aby przez syna uczcić ojca. Dodać należy, iż Aleksander Sobieski był drugim synem króla polskiego, Jana III Sobieskiego i umarł 18 XI 1714 r. w Rzymie jako kapucyn. Królewicz przez długie lata związany był z Oławą, z którą wszyscy synowie Sobieskiego złączyli swoje losy, zwłaszcza Jakub i Konstanty. Ponieważ przekazanie obrazu wiązało się z alienacją własności kościelnej, potrzebna była zgoda Stolicy Apostolskiej.

Obraz ten przechodził niezwykle koleje losu. Być może znalazł się w Oławie, a stąd trafił na Ziemię Kłodzką? Faktem jest, że z polskiej rodziny królewskiej przeszedł w ręce kłodzkiego barona A. Goltza po trzyletnim procesie i to za wysoką sumę 150 dukatów. Baron A. Goltz przekazał ten obraz swemu przyjacielowi Michałowi hr. Althan zu Grulich-Wichstädtl, właścicielowi miasteczka Międzyzlesie w Kotlinie Kłodzkiej. Z kolei hr. Michał Althan, patron tamtejszego kościoła, w 1750 r. umieścił obraz w ołtarzu głównym, gdzie od razu zaczął cieszyć się dużym kultem. W głównym ołtarzu obraz pozostawał do 1831 r., kiedy to ołtarz z powodu starości musiano usunąć i wybudować nowy. Niestety, w nowym ołtarzu obraz nie harmonizował z całością, wobec tego umieszczono go na bocznej ścianie prezbiterium, po stronie ewangelii, w odpowiedniej kompozycji rzeźbiarskiej, wysokiej na 98 cm i szerokiej na 95 cm.

W 1883 r. z okazji obchodów 200-letniej rocznicy oswobodzenia Wiednia zamierzano urządzić w stolicy austriackiej odpowiednią wystawę i szukano skrzętnie eksponatów związanych z rokiem 1683. Zwrócono też uwagę na obraz w kościele parafialnym w Międzyzlesiu. W imieniu Komisji wystawy historycznej do proboszcza w Międzyzlesiu zwrócił się burmistrz wiedeński Edward Uhlmann, prosząc o opis i wypożyczenie obrazu na wspomnianą wystawę. Drugi list w tej samej sprawie skierował do proboszcza w

Międzyzlesiu hrabia Zychliński (22 VIII 1883 r. i 12 IX 1883 r.), prosząc o wyczerpujące wiadomości na temat obrazu, które pragnął wykorzystać w literackim reportażu o 200-letnim jubileuszu oswobodzenia Wiednia przez Sobieskiego. Na obydwie listy odpisał kapelan z Międzyzlesia ks. Hatscher (30 IV 1883 r.), który w miarę możliwości podał dokładny opis obrazu i jego burzliwą historię. Przesłane przez ks. Hatschera materiały dotarły do adresatów dość późno i tym samym obraz nie znalazł się na wystawie w Wiedniu, ani na podobnej w Krakowie.

Szereg wyjaśnień i informacji dotyczących obrazu podał również w swych artykułach radca szkolny z Bystrzycy Kłodzkiej dr Volkmer w 1909 r., postulując jednocześnie, aby "tą czcigodną starożytnością" zainteresowali się znawcy i wypowiedzieli się kompetentnie na temat proveniencji i wartości artystycznej tego obrazu. Z kolei ks. Artur Heinke, wielki miłośnik i znawca sztuki, w liście (Ebersdorf 14 XII 1945 r.) radził proboszczowi z Międzyzlesia poddać obraz fachowej konserwacji, podczas której dałoby się ustalić autora obrazu.

Pewne sugestie na temat autora "Madonny Sobieskiego" wysunął w 1956 r. prof. Włodzimierz Lenkiewicz, dyrektor Muzeum Archidiecezjalnego we Wrocławiu. Według jego ustaleń "Madonna Sobieskiego" ma być dziełem najprawdopodobniej Carla Maratta (1625-1713), wybitnego malarza włoskiego, mającego poparcie papieży: Aleksandra VII, Klemensa IX, Klemensa X, Innocentego XI i Innocentego XII. Był on autorem licznych madonn "o głębokim uczuciu". Wiele przemawia za słusznością ustaleń prof. Lenkiewicza, choć nie wyklucza się innych teorii. Warto jednak przytoczyć tu opis obrazu podany w 1883 r. przez ks. Hatschera w liście do burmistrza wiedeńskiego Edwarda Uhlmanna: *Obraz o wymiarach bez ram 45x57 cm, malowany jest na płótnie i przedstawia Madonnę ze złożonymi rękami. Pokrywa go pozłacana sukienka, z uwidocznieniem twarzy Madonny i rąk. Koloryt twarzy, szyi i rąk sprawia miłe wrażenie i nasuwa myśl, że tego obrazu nie wykonał zwyczajny malarz. Wyraz twarzy jest pełen łagodności i rzewności. Koloryt jest ciemny. Reszta powierzchni obrazu z powodu upływu czasu i zapewne przez nalożenie miedzianej blachy odniosła pewne uszkodzenie. Ramy są proste i starożytne. Sprawa autorstwa jest jednak nadal otwarta i wymaga dalszych badań. Przeprowadzona zaś w 1966 i w 1975 r. konserwacja ograniczona została jedynie do prac zabezpieczających, a wnikliwsze badania odłożono na przyszłość.*

Z życia Kościoła w Polsce

* Ponad 1000 osób uczestniczyło 22 marca w XVI Pielgrzymce Obrońców Życia na Jasną Górę. Hasłem spotkania były słowa Ojca Świętego: „Modlmy się za Ojczyznę, aby szanowano w niej prawo do życia każdego człowieka od poczęcia aż do naturalnej śmierci”.

* Prawie 3/4 Polaków - 73% ufa Kościołowi katolickiemu - wynika z najnowszych badań, przeprowadzonych przez OBOP w lutym i marcu 1997 roku. Niemal połowa badanych uważa, że władze państwowe powinny stosować zasady Katolickiej Nauki Społecznej, jedna trzecia jest zdania, że udział Kościoła w życiu publicznym jest taki, jaki powinien być; większość uważa, że przyjęcie konkordatu byłoby dla Polski korzystne.

* Doroczne rekolekcje kapłanów - moderatorów Ruchu „Światło-Życie” zakończyły się 4 kwietnia w Centrum Ewangelizacji Ruchu „Światło-Życie” Marianum w Carlsbergu w Niemczech. W rekolekcjach udział wzięło 68 kapłanów diecezjalnych i zakonnych.

* „Przewodnik po Biblii” Oficyny Wydawniczej „Vocatio” uzyskał tytuł Katolickiej Książki '96. Wreczenie nagrody, którą ufundował Prymas Polski kard. Józef Glemp, odbyło się 6 kwietnia w kościele Matki Miłosierdzia w Warszawie. W konkursie uczestniczyło 50 pozycji.

* Prototypowy egzemplarz honkera w wersji reportarskiej - samochodu przeznaczanego dla dziennikarzy, którzy będą obsługiwać V Pielgrzymkę Ojca Świętego do Polski - został zatwierdzony przez organizatora obsługi prasowej pielgrzymki. Każdy samochód ma trzy miejsca stojące, stanowiska do mocowania kamer i wydłużony stopień, na którym będzie stała ochrona.

* Arcybiskup Paryża kard. Jean Marie Lustiger został honorowym obywatelem Będzina. Z wnioskiem o nadanie tytułu honorowego wystąpiło Towarzystwo Przyjaciół Będzina. Jego członkowie chcieli podkreślić zasługi kardynała w usuwaniu uprzedzeń między chrześcijanami, a Żydami.

* Z udziałem arcybiskupów Szczecina i Bambergu odbyły się w archikatedrze w Szczecinie uroczystości 5-lecia archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej. W uroczystościach uczestniczyli przedstawiciele władz miasta.

* Teologowie z 7 Kościołów chrześcijańskich zaprezentowali podczas sympozjum ekumenicznego w ATK, w jaki sposób ich wspólnoty świętują Dzień Pański. Sesję zorganizowały wspólnie 9 kwietnia Katedra Teologii Ekumenicznej ATK, i Chrześcijańska Akademia Teologiczna w Warszawie.

* W dniach 4 i 5 kwietnia br. do grobu św. Wojciecha przybyli pielgrzymi Stowarzyszenia „Civitas Christiana” z całej Polski. 5 kwietnia odbyło się sympozjum pod hasłem „Grób św. Wojciecha - centrum integracji Europy”.

* Prezydenci Litwy, Słowacji, Węgier i Polski potwierdzili już swój przyjazd do Gniezna na uroczystości 1000. rocznicy śmierci św. Wojciecha, które odbędą się z udziałem Ojca Świętego Jana Pawła II - poinformował 10 kwietnia w Warszawie dyrektor protokołu dyplomatycznego MSZ Jan Piekarski.

* 12 i 13 kwietnia odbyło się w Warszawie VII Ogólnopolskie Seminarium oraz dzień skupienia dla Świeckich Ewangelizatorów w Zakładach Karnych i Bractwa Więziennego, którzy niosą pomoc skazanym i ich rodzinom. W spotkaniu uczestniczył Prezydent Międzynarodowego Bractwa Więziennego - Ron Nickel z Kanady. Wzięło w nim udział 110 księży i świeckich.

Kościół wrocławskie podczas Kongresu

MIEJSCA ADORACJI NAJŚWIĘTSZEGO SAKRAMENTU

Katedra Świętego Jana Chrzciciela (Ostrów Tumski)

Pierwsza katedra wrocławska, stanowiąca siedzibę założonego tu w roku 1000 biskupstwa, była prawdopodobnie budowlą kamienną. Trudno określić, którą z kolei jest dzisiejsza katedra. Obecna, gotycka świątynię rozpoczął budować biskup Tomasz I w 1244 roku, prace kontynuowano zaś podczas następnych wieków. Zakończenie budowy świątyni ukoronował biskup Przeclaw z Pogorzli wybudowaniem w latach 1354-1361 kaplicy Najświętszej Maryi Panny zwanej "Mariacką". Kontynuacją prac przy katedrze była rozbudowa wież zachodnich, przedsiionków i wieńca kaplic. Wieża północna wraz z hełmem została ukończona w 1416 roku, a w 1540 roku całkowicie spłonęła. Działania wojenne podczas II wojny światowej przyniosły niemalże całkowite zniszczenie katedry. Spaliły się wieże, spłonął dach. Prawie całkowicie zniszczeniu uległo sklepienie prezbiterium i nawy głównej. Ogień strawił całkowicie wystrój wnętrza świątyni. W 1946 roku podjęto jej odbudowę. Aktu poświęcenia dokonał w 1951 roku Prymas, Polski abp Stefan Wyszyński. Ostatnim elementem odnowy katedry były osadzone na szczycie wież katedry w 1991 roku nowe hełmy. W katedrze legat papieski otworzy Kongres Eucharystyczny, tu będzie modlił się z duchowieństwem archidiecezji Ojciec Święty oraz odbywać się będzie całodzienna adoracja Najświętszego Sakramentu.

Kościół Bożego Ciała (ul. Świdnicka)

Budowę gotyckiego kościoła rozpoczęli Joannicy w 1324 roku i trwała ona przez XIV i XV wiek. Jest to świątynia trzynawowa, bazylikowa. W 1749 budowla ucierpiała na skutek wybuchu wieży prochowej przy ul. Wałowej. W latach 1758-1763 Prusacy zorganizowali tu magazyn zbożowy. Dopiero w 1810 r. kościół odrestaurowano. W roku 1875 starokatolicy otrzymali od władz miasta pozwolenie na odprawianie tu nabożeństw. Opuścili kościół w 1920 roku, w 1921 roku wznowiono tu nabożeństwa rzymskokatolickie. Po działaniach wojennych świątynia ucierpiała w 75 %, odprawianie nabożeństw rozpoczęto w nim dopiero w 1957 roku. Kościół będzie miejscem całodobowej adoracji Najświętszego Sakramentu.

Kościół Świętego Wojciecha (pl. Dominikański)

Świątynia została wzniesiona przez Dominikanów w latach 1250-1270 w miejscu starego kościoła wzmiankowanego w 1226 r. Zczesnogotyckiej budowli ceglanej zachowały się jedynie mury jednej nawy i transeptu. W początkach XIV wieku wzniesiono tu wysokie prezbiterium. W kościele znajduje się słynący łaskami obraz Matki Bożej Podkamińskiej. Przy południowej ścianie nawy wznosi się kaplica bł. Czesława - patrona Wrocławia, z początku XVIII wieku, która posiada bogaty wystrój z rzeźbami Leonarda Webera ze Świdnicy i freskami Jana Eybelwisera. Przed ścianą południową na osi ustawiono ołtarz z alabastrowym sarkofagiem, mieszczącym szczątki bł. Czesława, który pokrywają płaskorzeźby z 25 scenami z życia patrona Wrocławia. Świątynia będzie miejscem adoracji Najświętszego Sakramentu do godz. 24.00.

MIEJSCA KONWERSATORIÓW W GRUPACH JĘZYKOWYCH

Kościół Najświętszej Marii Panny na Piasku (ul. św. Jadwigi)

Pierwsza świątynia na tym miejscu została ufundowana przez Marię, żonę Piotra Włostowica i konsekrowana przed 1149 rokiem. Była to świątynia romańska, o czym świadczą pozostałości po dawnych murach. Obecną świątynię gotycką wzniesli kanonicy regularni w latach 1334-1425. Jest to halowa, murowana z cegły, trzynawowa budowla. W oknach bogate maswerki o późno gotyckich motywach. Na szczególną uwagę zasługuje chrzcielnica z ok. 1500 roku. Do II wojny światowej świątynia posiadała wystrój barokowy, który wraz z siedemdziesięciu procentowym zniszczeniem kościoła przestał istnieć. Po odbudowie świątyni w ołtarzu głównym umieszczono poliptyk pochodzący z XV wieku, a ołtarze boczne zastąpiono średniowiecznymi tryptykami. Podczas Kongresu odbywać się będą tutaj konwersatoria w języku angielskim.

Kościół Świętego Krzyża (pl. Kościelny)

Jest to jeden z najcenniejszych zabytków architektury Śląska - perła gotyku. Ta dwupoziomowa świątynia ma zaledwie kilka odpowiedników w Europie. Zbudowany na planie krzyża kościół został ufundowany przez księcia Henryka IV. Budowa dolnej części została ukończona w 1288 roku, zaś górnej przeciągnęła się do 1350 roku. We wnętrzu górnego kościoła znajduje się portal z ostrołukowym tympanonem rzeźbionym, na którym widnieje symbol Trójcy Świętej w otoczeniu fundatorów świątyni: księcia Henryka IV i jego żony. Zniszczenia wojenne nie ominęły także i tej świątyni, która gruntownej odbudowy doczekała się po 1956 roku. Obecnie dolny kościół jest katedrą diecezji wrocławsko-gdańskiej Kościoła grekokatolickiego. W nim będą odbywać się konwersatoria w języku niemieckim.

Kościół Imienia Jezus (pl. Uniwersytecki)

Architektonicznie złączony jest z Uniwersytetem Wrocławskim, dawnym kolegium jezuickim. Wzniesiony został na rzucie prostokąta, z rzędem kaplic po bokach w latach 1689-1698 w stylu barokowym. Uwagę zwracają wspaniałe malowidła na sklepieniach, dzieło J.M. Rottmayera, ukończone w 1706 r. Późno barokowe wyposażenie wnętrza świątyni pochodzi z lat 1722-1727. Szczególną czią otaczany jest tu obraz Matki Bożej Wspomożycielki Wrocławia, który Jezuici otrzymali od baronowej Zaruba w 1694 r. Kościół, zbombardowany w 1945 roku, w dwa lata po wojnie został odrestaurowany. Zrekonstruowano wówczas zniszczone partie malowideł i odtworzono zniszczone figury. Jest częstym miejscem koncertów organowych. W kościele będą się odbywać konwersatoria w języku hiszpańskim.

"Obraz Sobieskiego" w Katedrze Wrocławskiej

Dokonczenie ze str. 15

łaski Stolicy Apostolskiej syn królewski – Aleksander w 1713 r. Gdy po śmierci Jana III Sobieskiego powstał między jego synami (Jakub, Konstanty i Aleksander) spór o posiadanie obrazu, wówczas poproszono Stolicę Apostolską o rozstrzygnięcie sprawy i wtedy to *ex gratia Sedis Apostolicae* w 1713 r. obraz został przyznany synowi króla – Aleksandrowi. Najbardziej przekonująca jest trzecia hipoteza, według której obraz należał pierwotnie do jakiegoś kościoła lub klasztoru w Rzymie i był przekazany w 1713 r. przez papieża Klemensa XI królewiczowi Aleksandrowi, aby przez syna uczcić ojca. Dodać należy, iż Aleksander Sobieski był drugim synem króla polskiego, Jana III Sobieskiego i umarł 18 XI 1714 r. w Rzymie jako kapucyn. Królewicz przez długie lata związany był z Oława, z którą wszyscy synowie Sobieskiego złączyli swoje losy, zwłaszcza Jakub i Konstanty. Ponieważ przekazanie obrazu wiązało się z alienacją własności kościelnej, potrzebna była zgoda Stolicy Apostolskiej.

Obraz ten przechodził niezwykle koleje losu. Być może znalazł się w Oławie, a stąd trafił na Ziemię Kłodzką? Faktem jest, że z polskiej rodziny królewskiej przeszedł w ręce kłodzkiego barona A. Goltza po trzyletnim procesie i to za wysoką sumę 150 dukatów. Baron A. Goltz przekazał ten obraz swemu przyjacielowi Michałowi hr. Althan zu Grulich-Wichstadt, właścicielowi miasteczka Międzyzlesie w Kotlinie Kłodzkiej. Z kolei hr. Michał Althan, patron tamtejszego kościoła, w 1750 r. umieścił obraz w ołtarzu głównym, gdzie od razu zaczął cieszyć się dużym kultem. W głównym ołtarzu obraz pozostawał do 1831 r., kiedy to ołtarz z powodu starości musiano usunąć i wybudować nowy. Niestety, w nowym ołtarzu obraz nie harmonizował z całością, wobec tego umieszczono go na bocznej ścianie prezbiterium, po stronie ewangelii, w odpowiedniej kompozycji rzeźbiarskiej, wysokiej na 98 cm i szerokiej na 95 cm.

W 1883 r. z okazji obchodów 200-letniej rocznicy oswoobodzenia Wiednia zamierzano urządzić w stolicy austriackiej odpowiednią wystawę i szukano skrzętnie eksponatów związanych z rokiem 1683. Zwrócono też uwagę na obraz w kościele parafialnym w Międzyzlesiu. W imieniu Komisji wystawy historycznej do proboszcza w Międzyzlesiu zwrócił się burmistrz wiedeński Edward Uhlmann, prosząc o opis i wypożyczenie obrazu na wspomnianą wystawę. Drugi list w tej samej sprawie skierował do proboszcza w

Międzyzlesiu hrabia Zychliński (22 VIII 1883 r. i 12 IX 1883 r.), prosząc o wyczerpujące wiadomości na temat obrazu, które pragnął wykorzystać w literackim reportażu o 200-letnim jubileuszu oswoobodzenia Wiednia przez Sobieskiego. Na obydwie listy odpisał kapelan z Międzyzlesia ks. Hatscher (30 IV 1883 r.), który w miarę możliwości podał dokładny opis obrazu i jego burzliwą historię. Przesłane przez ks. Hatschera materiały dotarły do adresatów dość późno i tym samym obraz nie znalazł się na wystawie w Wiedniu, ani na podobnej w Krakowie.

Szereg wyjaśnień i informacji dotyczących obrazu podał również w swych artykułach radca szkolny z Bystrzycy Kłodzkiej dr Volkmer w 1909 r., postulując jednocześnie, aby "tą czcigodną starożytnością" zainteresowali się znawcy i wypowiedzieli się kompetentnie na temat proveniencji i wartości artystycznej tego obrazu. Z kolei ks. Artur Heinke, wielki miłośnik i znawca sztuki, w liście (Ebersdorf 14 XII 1945 r.) radził proboszczowi z Międzyzlesia poddać obraz fachowej konserwacji, podczas której dałoby się ustalić autora obrazu.

Pewne sugestie na temat autora "Madonny Sobieskiego" wysunął w 1956 r. prof. Włodzimierz Lenkiewicz, dyrektor Muzeum Archidiecezjalnego we Wrocławiu. Według jego ustaleń "Madonna Sobieskiego" ma być dziełem najprawdopodobniej Carla Maratta (1625-1713), wybitnego malarza włoskiego, mającego poparcie papieży: Aleksandra VII, Klemensa IX, Klemensa X, Innocentego XI i Innocentego XII. Był on autorem licznych madonn "o głębokim uczuciu". Wiele przemawia za słusznością ustaleń prof. Lenkiewicza, choć nie wyklucza się innych teorii. Warto jednak przytoczyć tu opis obrazu podany w 1883 r. przez ks. Hatschera w liście do burmistrza wiedeńskiego Edwarda Uhlmanna: *Obraz o wymiarach bez ram 45x57 cm, malowany jest na płótnie i przedstawia Madonnę ze złożonymi rękami. Pokrywa go poślazana sukienka, z uwidocznieniem twarzy Madonny i rąk. Koloryt twarzy, szyi i rąk sprawia miłe wrażenie i nasuwa myśl, że tego obrazu nie wykonał zwykły malarz. Wyraz twarzy jest pełen łagodności i rzetowności. Koloryt jest ciemny. Reszta powierzchni obrazu z powodu upływu czasu i zapewne przez nałożenie miedzianej blachy odniosła pewne uszkodzenie. Ramy są proste i starożytne. Sprawa autorstwa jest jednak nadal otwarta i wymaga dalszych badań. Przeprowadzona zaś w 1966 i w 1975 r. konserwacja ograniczona została jedynie do prac zabezpieczających, a wnikiwsze badania odłożono na przyszłość.*

Z życia Kościoła w Polsce

* Ponad 1000 osób uczestniczyło 22 marca w XVI Pielgrzymce Obróńców Życia na Jasną Górę. Hasłem spotkania były słowa Ojca Świętego: „Módlmy się za Ojczyznę, aby szanowano w niej prawo do życia każdego człowieka od poczęcia aż do naturalnej śmierci”.

* Prawie 3/4 Polaków - 73% ufa Kościołowi katolickiemu - wynika z najnowszych badań, przeprowadzonych przez OBOP w lutym i marcu 1997 roku. Niemal połowa badanych uważa, że władze państwowe powinny stosować zasady Katolickiej Nauki Społecznej, jedna trzecia jest zdania, że udział Kościoła w życiu publicznym jest taki, jaki powinien być; większość uważa, że przyjęcie konkordatu byłoby dla Polski korzystne.

* Doroczne rekolekcje kapłanów - moderatorów Ruchu „Światło-Życie” zakończyły się 4 kwietnia w Centrum Ewangelizacji Ruchu „Światło-Życie” Marianum w Carlsbergu w Niemczech. W rekolekcjach udział wzięło 68 kapłanów diecezjalnych i zakonnych.

* „Przewodnik po Biblii” Oficyny Wydawniczej „Vocatio” uzyskał tytuł Katolickiej Książki '96. Wreczenie nagrody, który będą obsługiwał Prymas Polski kard. Józef Glemp, odbyło się 6 kwietnia w kościele Matki Miłosierdzia w Warszawie. W konkursie uczestniczyło 50 pozycji.

* Prototypowy egzemplarz honkera w wersji reporterskiej - samochodu przeznaczonego dla dziennikarzy, którzy będą obsługiwać V Pielgrzymkę Ojca Świętego do Polski - został zatwierdzony przez organizatora obsługi prasowej pielgrzymki. Każdy samochód ma trzy miejsca stojące, stanowiska do mocowania kamer i wydłużony stopień, na którym będzie stała ochrona.

* Arcybiskup Paryża kard. Jean Marie Lustiger został honorowym obywatelem Będzina. Z wnioskiem o nadanie tytułu honorowego wystąpiło Towarzystwo Przyjaciół Będzina. Jego członkowie chcieli podkreślić zasługi kardynała w usuwaniu uprzedzeń między chrześcijanami, a Żydami.

* Z udziałem arcybiskupów Szczecina i Bambergu odbyły się w archikatedrze w Szczecinie uroczystości 5-lecia archidiecezji szczecińsko-kamińskiej. W uroczystościach uczestniczyli przedstawiciele władz miasta.

* Teologowie z 7 Kościołów chrześcijańskich zaprezentowali podczas sympozjum ekumenicznego w ATK, w jaki sposób ich wspólnoty świętują Dzień Pański. Sesje zorganizowały wspólnie 9 kwietnia Katedra Teologii Ekumenicznej ATK, i Chrześcijańska Akademia Teologiczna w Warszawie.

* W dniach 4 i 5 kwietnia br. do grobu św. Wojciecha przybyli pielgrzymi Stowarzyszenia „Civitas Christiana” z całej Polski. 5 kwietnia odbyło się sympozjum pod hasłem „Grób św. Wojciecha - centrum integracji Europy”.

* Prezydenci Litwy, Słowacji, Węgier i Polski potwierdzili już swój przyjazd do Gniezna na uroczystości 1000. rocznicy śmierci św. Wojciecha, które odbędą się z udziałem Ojca Świętego Jana Pawła II - poinformował 10 kwietnia w Warszawie dyrektor protokołu dyplomatycznego MSZ Jan Piekarski.

* 12 i 13 kwietnia odbyło się w Warszawie VII Ogólnopolskie Seminarium oraz dzień skupienia dla Świeckich Ewangelizatorów w Zakładach Karnych i Bractwa Wieziennego, którzy niosą pomoc skazanym i ich rodzinom. W spotkaniu uczestniczył Prezydent Międzynarodowego Bractwa Wieziennego - Ron Nickel z Kanady. Wzięło w nim udział 110 księży i świeckich.

Kościół wrocławskie podczas Kongresu

↳ Dokończenie ze str. 16

Kościół Świętego Michała (ul. Nowowiejska)

W latach 1120-1125 komes Piotr z Włostowic ufundował opactwo benedyktyńskie na Ołbine, które istniało tam do drugiej połowy XII wieku, kiedy to usunięto konwent benedyktyński, a na ich miejscu osadzono Norbertanów. Zespół klasztorny, do którego w 1139 roku włączono kaplicę św. Michała, stojącą przed kościołem klasztornym, rozrósł się znacznie w ciągu następnych wieków. W 1529 roku zapadła decyzja rady miejskiej o zburzeniu mурowanego kościoła, a w 1540 roku zbudowano na tym miejscu drewnianą świątynię, a pod koniec XVI w. murowaną. Obecny kościół w stylu neogotyckim powstał w latach 1862-1871. Konsekrowany został 8 XI 1871 r. przez abpa Forstera, fundatora świątyni. Po II wojnie światowej przeznaczono go do rozbiórki. Mimo decyzji władz miasta udało się go odbudować po siedemdziesięciu procentowych zniszczeniach. Kościół jest miejscem częstych koncertów organowych. W ramach Kongresu świątynia będzie miejscem konwersatoriów w języku włoskim.

Kościół Świętego Karola Boromeusza (ul. Krucza)

Kościół został wybudowany w latach 1910-1912 w stylu neoromańskim. W czasie działań wojennych, zniszczony w pięćdziesięciu procentach, został przeznaczony przez władze miasta - jak wiele kościołów - do rozbiórki. W latach 1948-1951 kościół odbudowano dzięki wysiłkom franciszkanów konwentalnych. Świątynia jest sanktuarium Matki Bożej Łaskawej, której słynący łaskami obraz znajduje się właśnie tutaj. W kościele będą się odbywać konwersatoria w języku rosyjskim.

Kościół Najświętszego Serca Pana Jezusa (pl. Grunwaldzki)

Zaprojektował go Józef Ebers, a budowa miała miejsce w latach 1882-1885. Kościół znajduje się na terenie dawnej osady rybackiej Nowe Szczytniki, wydzielonej w XVII w. ze wsi Szczytniki, położonej przy obecnej ulicy Parkowej. Od chwili powstania do 1946 roku był to kościół klasztorny, należący do domu i klasztoru sióstr Dobrego Pasterza. W czasie oblężenia Wrocławia w 1945 roku kościół został znacznie zniszczony. Odbudowa powierzonej salezjanom świątyni trwała dwa lata (1946-1948). W neogotyckim wyposażeniu na uwagę zasługują dwa kamienne ołtarze boczne z 1885 roku, a także nietypowo umieszczone organy od zachodniej strony kościoła. Będą tu miały miejsce konwersatoria w języku portugalskim.

Kościół Świętego Wawrzyńca (ul. Bujwida)

Kościół powstał w latach 1976 - 1981, gdy otrzymano zgodę na przebudowę cmentarnej kaplicy. Autorem tej przebudowy był architekt Zenon Pretczyński. Kościół jest dwupoziomowy. Dodatkową powierzchnię - bez przekroczenia długości obrysu bryły, na który uzyskano pozwolenie - udało się osiągnąć dzięki zastosowaniu czterech występów w formie baszt-pylonów. Zewnętrzne mury budowli powstały z cegły, a zasadą konstrukcyjno-plastyczną, tworzącą wewnątrz jest okrągły, żelbetowy słup, znajdujący się przy części wejściowej, na którym wspiera się chór muzyczny. Ów słup przechodzi w dwanaście ramion tworzących nad górnym kościołem swego rodzaju baldachim. Kościół będzie miejscem konwersatoriów w języku francuskim.

Kościół Świętego Ignacego Loyoli (ul. Stysia)

Po odbudowie Gajowic i rozległego okolicznego obszaru istniejący tam dawny kościół, zniszczony znacznie w wyniku działań wojennych, nie wystarczał już dla potrzeb duszpasterskich. Po jego wyburzeniu Jezuici wnieśli nowy zespół kościelno-klasztorny. Do prac przystąpiono w 1979 roku. Opracowanie projektu zlecono Zenonowi Nasterskiemu. Tak powstał nowy, trzypiętrowy klasztor, później wybudowano dwupoziomowy kościół wraz z pomie-

szczeniami katechetycznymi. Realizacja całej inwestycji, jednej z największych w powojennej działalności Kościoła wrocławskiego, trwała od 1981 do 1990 roku. Podczas obrad kongresowych w kościele będą się odbywać konwersatoria w języku polskim.

Kościół Świętego Ducha (ul. Bardzka)

Budowa pierwszej świątyni rozpoczęła się w 1928 roku i po rocznych pracach została ona konsekrowana. W 1945 r. tarnogajski kościół znalazł się na pierwszej linii frontu i został zniszczony w 70 %. Do jego odbudowy z powodu braku zgody władz miasta nie doszło, a w miejscu świątyni wystawiono piekarnię. Nową świątynię u zbiegu ulic Bardzkiej i Pięknej zaprojektowali: Waldemar Wawrzyniak, Jerzy Wojnarowicz i Tadeusz Zipser. Budowę dwukondygnacyjnego kościoła rozpoczęto w 1973 roku, a w 1979 r. odprawiono pierwszą mszę w jego części górnej. Wysokość budowli zwieńczonej krzyżem wynosi ok. 54 metry. Konsekracja świątyni odbyła się w 1994 roku. Jest to pierwszy zbudowany od podstaw kościół we Wrocławiu po II wojnie światowej. Tutaj odbywać się będą konwersatoria w języku polskim.

Kościół Chrystusa Króla (ul. Zachodnia)

Budowa świątyni trwała od 1978 do 1991 roku. Zaprojektował ją architekt J. Molicki. Monumentalny obiekt, łączący w jednej bryle funkcje świątyni oraz katolickiego ośrodka kultury, jest największą, od podstaw realizowaną inwestycją kościelną w powojennym Wrocławiu. Sam kościół jest dwupoziomowy. Część górna założona jest na układzie krzyżowym. Od strony zachodniej umieszczono kościół zewnętrzny do odprawiania Mszy św. na wolnym powietrzu. Całość obiegają kruzganki. We wnętrzu znajduje się monumentalna figura Chrystusa Króla - dzieło Ryszarda W. Zamorskiego. Do tradycji dawnej parafii św. Mikołaja nawiązuje wezwanie kaplicy dolnej, mieszczącej się w podziemiach obiektu. W świątyni będą odbywać się konwersatoria w języku polskim.

Kościół Matki Boskiej Królowej Pokoju (ul. Rysia)

Zgodę na budowę świątyni uzyskano w 1980 r. Realizacji inwestycji podjęli się Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej. Konkurs na projekt wygrali: Waław Hryniewicz i Wojciech Jarząbek, których zespół uzupełnił później Jan Matkowski. Budowę rozpoczęto w maju 1982 r., nabożeństwa zaś odprawiają się już od 1989 roku. Kościół składa się z dwóch poziomów. Górny stanowi część sakralną, natomiast w dolnym umieszczono biura, sale posiedzeń i spotkań. Kościół górny dzieli się na duży - przeznaczony do odprawiania nabożeństw w niedziele i święta oraz na kaplicę wielofunkcyjną, w której odprawiane są nabożeństwa w dni powszednie. Cały kościół otacza dwanaście kaplic. Świątynia będzie miejscem konwersatoriów w języku polskim.

Kościół Świętych Stanisława, Doroty i Wacława (pl. Wolności)

Świątynia została ufundowana dla upamiętnienia spotkania króla Kazimierza Wielkiego z cesarzem Karolem IV. Budowę rozpoczęli Augustianie po 1351 roku, prowadząc ją bez przerwy aż do całkowitego ukończenia w I poł. XV wieku. Jest to budowla halowa, trzynawowa. Wystrój wewnątrz - barokowy z lat 1720-1730: ołtarz główny, ołtarze boczne, ambona, marmurowa chrzcielnica, stalle, liczne obrazy i rzeźby. W XVII wieku kościół był w rękach franciszkanów, a w latach 1945-50 pełnił funkcję prokatedry. W kościele będą się odbywały konwersatoria w języku litewskim.

Kościół garnizonowy Świętej Elżbiety (ul. św. Elżbiety)

Badania archeologiczno-architektoniczne dowodzą, iż pierwsza świątynia powstała tu w latach dwudziestych lub trzydziestych XIII wieku, a zatem przed najazdem Tatarów, za panowania Hen-

ryka I Brodatego. Powstanie kościoła należy wiązać z pierwszą lokalizacją miasta w 1226 r. Dopiero ok. roku 1245 przyszła kolej na budowę trójnawowego korpusu, który był większy od obecnego. Oficjalne nadanie kościołowi jako patronki św. Elżbiety nastąpiło w 1257 roku. Wiek XIV przyniósł ze sobą liczne pożary, które nie ominęły świątyni. Budowa nowego gotyckiego kościoła została zakończona pod koniec XV w. Monumentalna wieża powstała nieco później, a ostatni jej hełm z 1535 r. przetrwał aż do roku 1976. W 1525 roku kościół dostał się w ręce ewangelików. W ówczesnych czasach stanowił ważny ośrodek kulturalny ze względu na mieszczące się przy nim gimnazjum (Elisabethianum) i wspaniałą bibliotekę. Zniszczenia po 1945 roku określano na 10 %. Szkody usunięto wkrótce po wojnie, po czym przejęty przez katolików kościół zaczął służyć jako garnizonowy. W 1975 roku ofiarą ognia stała się wieża, a w 1976 roku wybuchł kolejny pożar, który zniszczył kościół wraz z dachami, cennymi organami i większością wyposażenia. Odbudowa kościoła ma trwać do maja 1997 roku. W kościele będą się odbywały konwersatoria w języku polskim.

Kościół Świętych Wincentego i Jakuba (pl. Nankiera)

Kiedy w 1226 r. do Wrocławia przybyli z Pragi franciszkanie, książę Henryk Pobożny ufundował dla nich kościół i klasztor św. Jakuba. Po śmierci Henryka pod Legnicą dokończenie tego dzieła stało się udziałem wdowy, księżnej Anny. Kościół utrzymany w stylu romańskim był budowlą trójnawową. Zwłoki księcia Henryka Pobożnego złożono w krypcie prezbiterium ufundowanej przez niego świątyni. W 1380 r. stanął w prezbiterium przeznaczony dla bohatera sarkofag. Rozbudowa kościoła św. Jakuba w kształcie, jaki obecnie posiada, rozpoczęła się w pierwszej poł. XIV w. Nowa gotycka nawa główna powstała prawdopodobnie na przełomie XIV i XV wieku. Po przejęciu kościoła przez norbertanów otrzymał on wezwanie św. Wincentego. W l. 1662-1674 ozdobiono go jednolitym wyposażeniem barokowym, a w latach 1723-1727 powstała kaplica pod wezwaniem Matki Bożej Bolesnej. Zniszczenia po 1945 roku oceniono na 75%. Odbudowa odbywała się etapami i ostateczna restauracja trwa do dnia dzisiejszego. Kościół będzie miejscem konwersatoriów w języku polskim.

Kościół ewangelicko-augsburski Opatrzności Bożej (ul. Kazimierza Wielkiego)

Późnobarokowy kościół ewangelicko-augsburski jest pierwszą świątynią zbudowaną po aneksji Śląska przez Prusy w roku 1741. Obiekt powstał z inicjatywy i na zamówienie gminy ewangelicko-reformowanej. Po przeprowadzonej zbiórce pieniędzy prace rozpoczęto w 1746 roku. Koszt budowy oceniano wówczas na około 17 tys. talarów. Kiedy nowy kościół był już prawie gotowy, niemal doszczętnie zniszczyła go eksplozja pobliskiej wieży prochowej. Ponowna zbiórka pieniędzy pozwoliła na szybkie wznowienie budowy i w 1750 r. odbyło się poświęcenie kościoła. W 1830 r. z okazji 300-lecia augsburskiego wyznania wiary świątynia została nazwana Dworską, a po wojnie otrzymała wezwanie Opatrzności Bożej. Architektura tego kościoła stała się wzorem dla licznie wznoszonych świątyń ewangelickich na Śląsku. Kościół będzie miejscem konwersatoriów w języku niemieckim oraz spotkań ewangelików.

Kościół prawosławny Przenajświętszej Bogurodzicy (ul. św. Mikołaja)

Świątynia jest katedrą diecezji wrocławsko-gdańskiej Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego. Pierwsza budowa (katolicka) była dwuprzęsłowa hala. Spłonęła jeszcze w XIV wieku. Odbudowano ją około r. 1400 i jednocześnie powiększono o boczne nawy od południa i północy, a po stronie zachodniej pojawiły się dwie wieże. W sumie budowa tego kościoła trwała do 1417 r. Od tego czasu świątynia służyła wrocławskim rzemieślnikom i nosiła wezwanie św. Barbary. Dzisiejsza budowla pochodzi z przełomu XV i XVI wieku i była związana z parafią św. Elżbiety. W 1526 r. przeszła w ręce gminy ewangelickiej i należała do niej do czasów po ostatniej wojnie, służyła także sąsiednim gminom, których kościoły zostały ograbione. Od 1741 do 1920 roku kościół św. Barbary pełnił funkcję kościoła garnizonowego, zaś świątynią samodzielnej parafii ewangelickiej stał się w 1874 roku. Odbudowa zniszczonego podczas wojny w 30 % kościoła nastąpiła w latach 1951-1961. Polski Autokefaliczny Kościół Prawosławny przejął świątynię w 1963 roku. Katedra będzie miejscem konwersatoriów w języku rosyjskim oraz spotkań wiernych prawosławnych.

Z życia Kościoła Wrocławskiego

* 22 marca w parafii pw. św. Barbary w Nowej Rudzie zainaugurowało działalność Koła Przyjaciół katolickiego Radia Maryja. Inaugurację poprzedziła uroczysta Msza św. sprawowana w intencji twórców, realizatorów i słuchaczy radia.

* 6 kwietnia w ramach dni skupienia rodziców kleryków roku V i VI, które odbyły się we Wrocławskim Seminarium, spotkał się z rodzicami alumnów biskup Józef Pazdur.

* 8 kwietnia Metropolita Wrocławski kard. Henryk Gulbinowicz uczestniczył w jubileuszu 31 rocznicy święceń kapłańskich prezbiterów wyświęconych w roku milenium chrztu Polski. Miejscem spotkania był Strzelin.

* 2 kwietnia biskup Józef Pazdur odwiedził kuchnię dla ubogich działającą przy parafii pw. św. Maurycego we Wrocławiu. Wziął również udział w spotkaniu osób korzystających z posiłków.

* 20 kwietnia ksiądz biskup Józef Pazdur wziął udział w ślubach wieczystych sióstr Pasterek w Świętej Katarzynie. Śluby poprzedziły pięciodniowe rekolekcje. Profesję zakonną złożyły dwie siostry.

* 24 kwietnia w gmachu Metropolitalnego Wzszego Seminarium Duchownego we Wrocławiu odbyło się spotkanie księży dziekanów. Obradom przewodniczył Metropolita Wrocławski kard. Henryk Gulbinowicz. Przybyli także biskupi pomocniczy: bp Józef Pazdur, bp Jan Tyrawa i bp Edward Janiak.

* 24 kwietnia Metropolita Wrocławski ks. kard. Henryk Gulbinowicz dokonał uroczystego poświęcenia dzwonów w parafii św. Henryka we Wrocławiu. Dzwony upamiętnią 46. MKE.

* 31 marca na prośbę księdza Władysława Ozimka J. E. ks. kard. Henryk Gulbinowicz poświęcił w parafii św. Jana w Oleśnicy – monastancję po renowacji oraz odnowione organy z barokowym prospektem. Dzieło to ma stanowić votum parafian na Kongres Eucharystyczny.

* Trwają wizytacje kanoniczne. W ostatnim czasie biskupi wrocławscy z J. E. ks. kard. Henrykiem Gulbinowiczem wizytowali dekanaty Oławski, Brzeg Opolski oraz Kłodzki.

* Międzynarodowemu Kongresowi Eucharystycznemu we Wrocławiu będą towarzyszyć imprezy muzyczne i tak: 25 maja w kościele garnizonowym św. Elżbiety odbędzie się koncert galowy Międzynarodowego Śląskiego Festiwalu Muzycznego „Porozumienie”; 26 maja w kościele św. Jadwigi wykonana zostanie kantata „Św. Jadwiga Śląska – patronka porozumienia”, a 29 maja w kościele NMP na Piasku – „Śląskie Te Deum”, skomponowane na prośbę księdza kard. Henryka Gulbinowicza z okazji 50-lecia święceń Ojca Świętego.

* Ministerstwo Finansów wyasygnuje 600 tys. zł, a Ministerstwo Kultury i Sztuki 250 tys. zł na dokończenie pierwszego etapu remontu wrocławskiej Hali Ludowej, w której będą się odbywać obrady kongresowe.

Wrocław, w dniach Kongresu stanie się ogromnym Wieczernikiem...

↳ Dokończenie ze str. 10

Inną jeszcze formą łączności wierzących Polaków z 46. Międzynarodowym Kongresem Eucharystycznym, niech staną się dary kongresowe. Święta wiara nasza nieustannie przypomina, że życie nadprzyrodzone i wieczne, otrzymaliśmy w łaskawym darze od Jezusa Chrystusa, który oddał za nas Ojcu swoje ciało i krew. Możemy żyć jako Boże dzieci na ziemi, dzięki Najświętszej Ofierze Syna Bożego. Zechciejmy więc i my naszym braciom i siostram w razie potrzeby nie żałować własnej krwi. Niech powstaną w Polsce nowe, liczne banki krwi, niech pomnożą się szeregi dobrowolnych, honorowych dawców krwi, która ratować będzie życie ciężko chorym ludziom. Podobnie będziemy mogli, przez wyrażenie ostatniej woli, zdecydować, by po naszej śmierci, wewnętrzne organy ciała naszego mogły ratować życie, jako implanty w operacjach przeszczepowych. W ten sposób wielki dar życia, jaki człowiek otrzymuje od Boga, będzie przedłużany mocą braterskiej, solidarnej miłości. Decyzja o ofiarowaniu swojej krwi i ciała ciężko choremu człowiekowi nie może być wynikiem jakichkolwiek nacisków, czy manipulacji. Każde przetoczenie krwi do żył drugiego człowieka, czy przeszczep wewnętrzного organu ciała, niech będzie znakiem nadprzyrodzonego "krwiobiegu" miłości, ożywiającej Mistyczne Ciało Chrystusa. Niech będzie jednocześnie wyrazem osobistej wolności człowieka w Jezusie Chrystusie.

Bracia i Siostry!

Ku wolności wyswobodził nas Chrystus (Ga 5, 1). Ten sam Chrystus również i dziś, po dwóch tysiącach lat, staje wśród nas jako Ten, który przynosi człowiekowi wolność opartą na prawdzie, która człowieka wyzwala od tego, co tę wolność ogranicza, pomniejsza, łamie u samego niejako korzenia, w duszy człowieka, w jego sercu, w jego sumieniu. Jakże wspaniałym potwierdzeniem tego byli i są ci wszyscy ludzie, którzy dzięki Chrystusowi i w Chrystusie osiągnęli prawdziwą wolność i ukazali ją, choćby nawet w warunkach zewnętrznego zniewolenia (RH, 12). U początku naszej 1000-letniej historii stoi święta postać odważnego głosiciela Ewangelii, św. Wojciecha, który przywędrował z Pragi, by nad Bałtykiem zaświadczyć swą krwią wiarę w Jezusa Chrystusa. Ciało jego spoczywa w katedrze najstarszej Metropolii polskiej, w Gnieźnie. Chrześcijańską krwią męczennicką zroszone były początki państwowości Polaków. To był posiew Eucharystii. W kończącym się stuleciu w Stolicy Polski wykopano mogiłę, w którą złożono ciało męczennickiego kapłana, obrońcy wolności wiary i solidarności narodu, księdza Jerzego Popiełuszki. Śmierć bohaterskiego kapłana, którego proces informacyjny, prowadzący do beatyfikacji niedawno się rozpoczął, jest dowodem nie tylko na istnienie zła, które wprzega człowieka do walki przeciwko człowiekowi, ale stała się świadectwem potężnych duchowych inspiracji, które człowiek czerpie do dziś ze źródła Kościoła, jakim jest przede wszystkim Eucharystia. Ci dwaj kapłani - męczennicy, jak złote klamry, spinają w całość dzieje polskiego narodu z misją zbawczą Kościoła. Ten właśnie Kościół w Polsce dostąpił niezwykłego zaszczytu zgromadzenia niejako całego świata u stóp Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, obecnego w Najświętszym Sakramencie. Radujmy się, Bracia i Siostry, radością duchową i spotkajmy się we Wrocławiu, by zmanifestować naszą wiarę i miłość do Jezusa w Najświętszym Sakramencie.

Na trudy pielgrzymowania do Wrocławia z serca błogosławią

Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 287. zebraniu plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 6 marca 1997 r.

Kongres Eucharystyczny w Internecie

27. listopada 1996 roku po długich przygotowaniach został uruchomiony server WWW 46. MKE. Internetowe strony kongresowe są dostępne pod adresem: <http://www.kongres.wroc.pl>

Komputer wypożyczony przez wrocławską firmę JTT Computer oraz wyposażony w oprogramowanie подарowane przez amerykańską firmę SCO, jest podłączony do sieci Papieskiego Fakultetu Teologicznego we Wrocławiu. Strony WWW 46. MKE zawierają głównie materiały publikowane w „Biuletynie Kongresowym”. Docelowo mają one posiadać sześć wersji językowych.

Od strony informatycznej opracowuje je zespół młodych i zdolnych specjalistów-ochotników. Komputer kongresowy obsługuje również poczta elektroniczna, a zatem do Sekretariatu 46. MKE można przesyłać listy i tą drogą na adres: biuro@kongres.pft.wroc.pl

Patrzę na ptaki i lilie polne,
widzę, jak Ojciec troszczy się o nie:
tylko my, ludzie, na Twojej ziemi
nie potrafimy chlebem się dzielić.

ref.:

*Abyśmy byli jedno, podajmy sobie ręce.
Abyśmy byli razem i jedno mieli serce.
Dzielmy się chlebem, dzielimy się niebem,
Niech się odmieni, niech się odmieni
oblicze ziemi, tej ziemi.*

Przymóż nam wiary i odmień serca
niechaj zapłonie ogień braterstwa;
i niech już przyjdzie na ludzką ziemię
oczekiwane wciąż nowe plemię

ref.:

Abyśmy byli jedno...

O ludzie, bracia, do was wołamy –
niech się zakończą grzechów rozłamy
i w ocalonym rodzinnym domu
obdzielmy siebie znakiem pokoju.

ref.:

Abyśmy byli jedno...

O Chryste, Królu przyszłego wieku
niechaj blask prawdy w każdym człowieku
uczyni jedno ludzkie wyznanie –
żeś Ty nam Bogiem, żeś Ty nam Panem.

ref.:

Abyśmy byli jedno...

Przyszedłeś, Panie, by wolność dać światu,
Przyniosłeś Prawdę w swej Ewangelii
W wolności szkodzić nie będzie brat bratu,
W Prawdzie brat z bratem niech się weseli.

*Z całunu śmierci dnia trzeciego wstałeś –
Zwycięski idziesz z nami po ziemi.
Sakramentalną moc ofiarowałeś
Tym, którzy chcą być braćmi Twoimi.*

Gdy oszukany świat nie wie, jak trzeba
Grzesznej rozerwać pęta niewoli,
Kościół wskazuje na Boży głos z Nieba
Szukajcie Prawdy, która wyzwoli.

*Ciało z ołtarza świętego bierzemy,
Miłości Bożej znak w nim zawarty,
Zagubionemu światu dziś niesiemy,
By znów odnalazł wiecznej blask Prawdy.*

Boże obecny w wędrówce Kościoła,
Przyjmij pokorne hołdy wdzięczności.
Ten tylko pojąć obecność Twą zdoła,
Kto łaską tknięty żyje w miłości.

*Zbawco nasz, Chryste, łakniemy Cię wszyscy
I budujemy świat w codzienności.
Ty zostawiłeś nam dar Eucharystii,
By ład wewnętrznej tworzyć wolności.*

Czekamy na 46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny we Wrocławiu Jego hasło brzmi: EUCHARYSTIA I WOLNOŚĆ

EUCHARYSTIA – Co to takiego?

Czy wiesz jakie nazwy ma Jezus?

W Katechizmie Religii Katolickiej są zapisane wszystkie:

Tyle nazw, a wszystkie dotyczą tej samej rzeczywistości, którą znasz ze Mszy świętej.

Sam Pan Jezus przemawia do nas i zaprasza nas do swego stołu:

"Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Jeżeli nie będziecie spożywali Ciała Syna Człowieczego i pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie" (J 6, 53)

Największym pragnieniem Jezusa jest przebywanie wśród ludzi. Pod postacią chleba i wina Pan Jezus chce przyjść do wielu ludzkich serc.

Dlaczego akurat chleba, a nie np. czekolady?

Bo czekolada nie jest pokarmem codziennym, a Pan Jezus pragnie być nam potrzebny na co dzień – tak jak chleb. Wszyscy, którzy przyjmują Jezusa w Eucharystii, żyją w łączności z Bogiem i są z Nim złączeni na wieczność.

Jeśli więc kochasz Jezusa – zapraszaj Go do swego serca! Przystępuj do Komunii św. na każdej Mszy świętej, na której jesteś (Oczywiście serce musisz mieć czyste, więc może trzeba częściej korzystać ze spowiedzi?).

A jeśli jeszcze jesteś przed I Komunią świętą, możesz przeżyć Komunię świętą duchową – złączyć się z Panem Jezusem w sercu. Bądź pewny, że jeśli gorąco Go poprosisz – On w tajemniczy sposób przyjdzie do Ciebie, zamieszka w Tobie.

W wieczerniku Pan Jezus
zanim poszedł na mękę,
wlał wina do kielicha
i chleb biały wziął w rękę .

Modlił się, błogostawił
i rzekł: "TO MOJE CIAŁO!
TO JEST MOJEJ KRWI KIELICH!"
i tak już pozostało.

Dziś w każdej Eucharystii ksiądz ogłasza z ołtarza, że ten cud niebawym wciąży się dla nas powtarza.

Pożywieni Twym słowem,
w Twą ofiarę włączeni –
umieramy dla grzechu;
z Tobą – zmartwychwstajemy!

Panie Jezu najmilszy,
ukryty w białym chlebie –
Tyś jest moim pokarmem;
ja POTRZEBUJĘ CIEBIE!

Ty mnie siłą obdarzasz,
z Tobą jestem bezpieczny.
Uczynisz mnie kochać wszystkich
i żywot dajesz wieczny.

Bądź zawsze w moim sercu!
– Gdy Msza święta się kończy,
TY IDZIESZ ZE MNĄ W ŻYCIE
i – nic nas nie rozłączy!

PS. Jeśli mocno kochasz Pana Jezusa ukrytego w Eucharystii, to podejmij w tym miesiącu trud codziennego uczestniczenia we Mszy świętej.

Jutro jeszcze gruntownie sprzątnę mieszkanie – powiedziała Mama. Pomożesz mi, córeczko, prawda?

– Tak – Kasia dobrze rozumiała, że mieszkanie też powinno wyglądać odświętnie. Całkiem niedawno przyjechała do nich ciocia z za granicy, wtedy też Kasia z Mamą sprzątały, żeby było odświętnie. – Teraz nawet trzeba posprzątać dokładniej, bo gości będzie więcej. Kasia powiedziała to głośno i zauważyła, że Babcia z Mamą spojrzęły na nią uważnie.

– Wiesz Kasiu, kto jest najważniejszym gościem – spytała Babcia. Kasia zawahała się tylko przez moment: – Ty, Babciu, bo jesteś najstarsza, ciocia z wujkiem przyjeżdżają z innego miasta, ale Ty jesteś honorowym gościem.

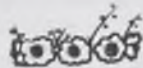
– Nie, kochanie – Babcia nie uśmiechnęła się, jakby wcale nie cieszyła się z tego wyróżnienia. Honorowym gościem jest tu zupełnie kto inny. Pójdź teraz do swojego pokoju i pomyśl o tym, bo może się zdarzyć, że wcale nie będziesz gotowa na Jego spotkanie.

Goście mieli się zjawić w niedzielę i Kasia pomyślała, że to bardzo dobry dzień na spotkanie. Rodzice nie idą wtedy do pracy, dzieci do szkoły i nikt nigdzie się nie spieszy. Dziś był dopiero wtorek i do niedzieli pozostało jeszcze kilka dni. Kasia przypomniała sobie, ile rzeczy jest do przygotowania i prawie się ucieszyła. Chciała oczywiście, aby niedziela nadeszła czym prędzej, ale na samą myśl o tym, że mogłaby z czymś nie zdążyć, przebiegał ją nieprzyjemny dreszcz.

Bardzo ważna była sukienka, a sukienkę odbierały z Mamą od krawca dopiero jutro. Krawcowa miała jeszcze doszyć wstążki przy rękawach i na samym dole przyczepić drobnitki perelki. – Wstążki będą unosić się na wietrze, a perelki lekko stukać, kiedy będą zbiegać ze schodów – myślała. Suknia jest

Sukienka, wianek i białe lakierki są bardzo ważne ale nie najważniejsze.

– Wstążki będą unosić się na wietrze, a perelki lekko stukać, kiedy będą zbiegać ze schodów – myślała. Suknia jest długa, więc trzeba będzie unosić ją przy schodzeniu, żeby się nie ubrudziła, ani nie zahaczyła. Uniosę ją tylko trochę, ale tak, żeby dobrze było widać koronkowe

rajstopy i białe lakierki, które kupiły z Mamą już dwa tygodnie temu. – Jeśli coś jest naprawdę ważne, trzeba się do tego przygotować odpowiednio wcześniej – mówiła Mama Kasi i dziewczynka bardzo dobrze wiedziała, o co Mamie chodzi. No bo na przykład – przyjęcie. Taki ważny dzień, przyjedzie wujek i ciocia z innego miasta, no i mnóstwo gości będzie miejscowych, ale i tak rodzice Kasi chcą wszystkich przyjąć obiadem, żeby побыć razem i cieszyć się z tego ważnego dnia. Kasia słyszała, że Mama i Babcia rozmawiają o sztuccach, obrusach i kwiatach na stole, i ucieszyła się, że będą też kwiaty. – Taki ważny dzień – powtórzyła Kasia za Mamą, po raz nie wiadomo który – nie może obyć się bez kwiatów.

To bardzo miło, że przyjechali goście, ale spotkanie z najważniejszym Gościem dopiero przed wami.

Tata pogłaskał Kasię po głowie i powiedział, że jest już dużą, mądrą dziewczynką, która naprawdę rozumie, o co w tym spotkaniu chodzi. Oczywiście, że wiedziała, skoro nagle przychodzi do nich tyle osób i każdy z nich ma dla niej jakiś prezent, to nie trzeba być specjalnie dużą, żeby domyślić się, jak to ważne dla niej jest. No właśnie, prezenty... Kasia jeszcze bawiła się zabawkami, ale już też czytała dużo ciekawych książek i kochała muzykę. Zbierała płyty kompaktowe i teraz pomyślała sobie, że wszystko jedno czy dostanie książkę, zabawkę czy płytę. Ze wszystkiego bardzo się ucieszy. Nie mogła się już doczekać i znów pobiegła do kuchni, żeby powiedzieć o tym rodzicom. – Czy dużo Wam jeszcze zostało, bo ja jestem już zupełnie gotowa.

MARYSIA – Teraz mam 15 lat, ale bardzo dobrze pamiętam swoją Pierwszą Komunię. Po spowiedzi zaraz chciałam pójść spać, bo strasznie się bałam, że zrobię coś niedobrego i już nie będę w stanie łaski uświęcającej i chociaż ksiądz tłumaczył nam, że jakiś mimowolny postępek nie oddzieli nas od Pana Jezusa, ja cały czas bałam się, że już nie będę miała takiego czystego serca. W rezultacie jednak nie poszłam spać. Kroiłam z Mamą marchewkę na salatkę i cały czas się modliłam. Byłam taka szczęśliwa i prosiłam Pana Jezusa, żeby mi ta radość została. I tak się stało. Kiedy przyszła moja kolejka, wstałam i szłam do ołtarza taka uśmiechnięta od ucha do ucha, że aż się bałam, że ksiądz się będzie gniewał. Ale nie, też się do mnie uśmiechnął.

ZBYSZEK – A ja znowu jak przyjąłem Pana Jezusa, poczułem się ogromnie silny. Wydawało mi się, że już nic złego mi nie grozi, bo blisko koło mnie jest ktoś, kto zawsze mi pomoże. I do dzisiaj tak jest. Jak tylko nie mogę sobie z czymś dać rady, jak czuje się przestraszony, to zaraz idę do spowiedzi, bo wiem, że chociaż Pan Jezus mnie nie opuścił, to ja Jego tak. Dlatego idę, żeby to naprawić.

ANIA, 16 lat –
Ja też bardzo się cieszyłam, ale wcale się nie śmiałam. Przeciwnie, nawet mi się chciało płakać. Wtedy pierwszy raz miałam takie dziwne uczucie: wielką radość i strach, że się zaraz rozplaczę. Ale cieszyłam się ogromnie.

SANDRA – Jak was słucham, to trochę się dziwię, a trochę wam zazdroszczę. Bo ja nie czułam nic z tych rzeczy, o których mówicie. Ani się śmiałam, ani nie płakałam, ani się nie czułam odważna. Tylko tyle, że bardzo dobrze wiedziałam, że to niezwykle ważna rzecz. Nie mogłam zapamiętać słowa Eucharystia, więc mówiłam Komunia. Ale też nie do końca rozumiałam, co to znaczy. Spytałam Mamę, a ona powiedziała mi, że Komunia jest wtedy, kiedy dwie osoby się przyjaźnią, pomagają sobie wzajemnie i razem mieszczą. To wspólne mieszkanie już dobrze rozumiałam, bo ksiądz mówił przecież, że to jest przyjęcie Pana Jezusa do swojego serca, no i przyjaźń rozumiałam także i to, że Pan Bóg mi może pomagać, tylko cały czas się zastanawiałam, jak ja mogę pomagać Jemu?

Tak, to właśnie moment, na który wszyscy czekali - radosne spotkanie z Panem Jezusem!

POZIOMO: 1) członek zakonu rycerskiego, założonego w 1199 r. przy szpitalu św. Jana w Jerozolimie, kawaler maltański; 6) popularny napój orzeźwiający z USA, ale rozpowszechniony na całym świecie; 11) jeśli owocowy, to sad; 12) nieufność lub bezbożnictwo; 13) rzadkie imię żeńskie, utworzone od męskiego (nosiła je m.in. aktorka Hanin); 14) miękka tkanina błyszcząca na jednej stronie; 15) przymierze, sojusz, koalicja; 19) "kondygnacja" w kurniku; 22) uznany pisarz lub inny twórca; 23) główne bóstwo panteonu babilońskiego, w Biblii występuje jako Merodak (Jr 50); 24) nazwisko jednego z wrocławskich biskupów pomocniczych; 27) słynny z mądrości król Pylosu, najstarszy grecki uczestnik wojny trojańskiej; 31) wydawca, też główny redaktor książki; 32) ogół środków, jakimi dysponuje jakaś jednostka gospodarcza; 33) spolszczona pisownia nazwiska krwawego dyktatora Albanii; 36) człowiek wszechstronnie wykształcony, mędrzec; 37) jest nią np. Wrocław dla Dolnego Śląska; 38) list żelazny; 41) młode państwo europejskie, b. republika sowiecka, między Ukrainą a Rumunią; 42) kobieta nadużywająca alkoholu.

PIONOWO: 1) najmłodszy sakrą biskup archidiecezji wrocławskiej; 2) niedokrwiłość; 3) ogólne określenie człowieka nadmiernie ufającego innym lub niedoświadczonego; 4) Pięcioksiąg Mojżesza; 5) półszlachetna odmiana chalcedonu; 6) siostra syna; 7) zdązał z Troi do ojczyzny Itaki; 8) semicka bogini płodności, której prorokami było 400 stołowników Izebel (1 Krl 18); 9) osłona z cienkich włókien, wytwarzana przez larwy niektórych owadów (np. jedwabników); 10) Indianin z dorzecza Orinoko i Amazonki; 16) amerykański aktor filmowy, grający zaradnych i zabawnych Amerykanów (Harold; 1893-1971); 17) promieniotwórczy pierwiastek chemiczny o l. at. 85; 18) spiekota, upał; 19) podstawowa jednostka terytorialna Polski; 20) wyraz powstały z połączenia dwóch innych (np. woziwoda) lub rodzaj blizny po złamaniu kości; 21) ród rosyjskich artystów cyrkowych, głównie treserów i komików; 24) pierwsze słowa łacińskiego hymnu "Ciebie, Boga, wychwalamy"; 25) obrzęd, ceremonia; 26) Msza św. odprawiana w czyjejs intencji; 28) utwór poetycki, opiewający życie na wsi, sielanka; 29) zabytkowa wieś koło Krynicy; 30) grządka kwiatowa; 33) znany z niedawnych mistrzostw świata i Europy piłkarz rumuński; 34) niemiecki, żeński rodzajnik określony; 35) zabytkowe miasto w pn.-zach. Włoszech, siedziba biskupstwa od końca III w.; 39) nuta; 40) inicjały imion obecnego Ojca Świętego.

Litery z pól oznaczonych od 1 do 70 utworzą aktualne hasło. Należy je przesłać do redakcji do 31 V z dopiskiem na kopercie lub karcie pocztowej: "Krzyszówka nr 5/97". Wśród autorów prawidłowych odpowiedzi rozlosujemy nagrody. Życzymy miłej rozrywki.

Rozwiązanie Krzyszówki Wielkanocnej (z nr 3/97). **POZIOMO:** Irlandia, ostronos, rzecz, alchemia, ewolucja, szata, iperyt, strata, Arkita, paulin, Amager, azymut, zaloty, Walery, misja, awokado, chałupa, rzeka, Iraklis, Niagara. **PIONOWO:** Italia, loczek, niezyt, Iris, Azaz, ocet, szwa, roleta, nochal, szaman, pryma, ringo, Tatry, splan, rutył, Timur, Azjaci, alkowa, Etbaal, zabawa, meduza, Tyrawa, mors, sieć, acan. **HASŁO:** CHRYSSTUS ZMARTWYCHWSTAN JEST, NAM NA PRZYKŁAD DAN JEST, IZ MAMY Z MARTWYCH POWSTAĆ, ALLELUJA! Nagrody otrzymali: Jadwiga Martyszko (Kąty Wrocławskie), Jolanta Niechcay (Brzeg), Paweł Cesarz (Brzozów), Maciej Krupa (Wrocław), Krzysztof Odzimek (Wrocław). Gratulujemy!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46

47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70

Kulturalne Imprezy Towarzyszące

46. Międzynarodowemu Kongresowi Eucharystycznemu

☞ *Dokończenie ze str. II okładki*

taki poetycko - muzyczny: Roman Kolakowski "STWARZANIE ŚWIATA", Katedra pw. Św. Piotra i Pawła, Legnica, godz. 18.00.

Targi upominków i sztuki sakralnej "SACROART", parafia pw. Matki Bożej - Królowej Pokoju, ul. Wejherowska 49.

Koncert chóru "Harmonia - Sygnał" z Klubu Kolejarza we Wrocławiu, Kościół pw. Św. Ducha, ul. Bardzka, godz. 17.00.

ŚRODA - 28 maja 1997 r.

Koncert muzyki sakralnej i organowej w wykonaniu: Chór Chłopców Archidiecezji Wrocławskiej "PUERI CANTORES WRATISLAVIENSES" pod. dyr. Ks. Stanisława Nowaka: słuchaczy Metropolitalnego Studium Organistowskiego we Wrocławiu, Kościół Uniwersytecki, pl. Uniwersytecki 1, godz. 20.00

Spektakl teatralny: "KASIA Z HEILBRONU" H. von KLEISTA, reż. J. Jarocki, Teatr na Świebodzkim, pl. Orłat Lwowskich 20 C, godz. 19.30

Koncert Galowy, Teatr Muzyczny - Operetka Wrocławska, ul. Piłsudskiego, godz. 18.30 Targi upominków i sztuki sakralnej "SACROART", parafia pw. Matki Bożej - Królowej Pokoju, ul. Wejherowska 49

Koncert Zespołu Kameralnego "OKTOICH" z Cerkwii Prawosławnej Św. Cyryla i Metodego, Cerkiew pw. Św. Cyryla i Metodego we Wrocławiu, ul. Św. Jadwigi 14, godz. 19.00 Koncert "CANTORES MINORES WRATISLAVIENSES", Muzeum Architektury, ul. Bernardyńska 5, w programie części stałe i zmienne Mszy Św. oraz pieśni eucharystyczne, godz. 20.30 Koncert Laureatów III Ogólnopolskich Prezentacji i Festiwalu Wokalnych Dzieci i Młodzieży Niepełnosprawnych, Hala Ludowa, ul. Wystawowa 1, godz. 18.30

Spektakl poetycko - muzyczny: Roman Kolakowski "STWARZANIE ŚWIATA", Kościół parafialny w Kobierzycach, godz. 18.00

Wieczór poetycko - muzyczny: Anna Szymczyk "BYĆ JAK PTAKI", Sale Duszpasterstwa Akademickiego "Most", parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, pl. Grunwaldzki 3, godz. 19.30

Spektakl: "Gdzie jesteś" oparty na tekstach osób chorych psychicznie poświęconych Bogu, Sala teatralna Akademii Muzycznej, pl. 1 Maja 2, godz. 21.00

CZWARTEK - 29 maja 1997

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskich.

IV Międzynarodowy Festiwal Muzyki Organowej i Kameralnej - Trzebnica '97: G. F. HAENDEL "DIXIT DOMINUS", (Koncert objęty patronatem Ministra Kultury i Sztuki), Bazylika św. Jadwigi, Trzebnica, godz. 17.00

Prawykonanie oratorium "ŚLASKIE TE DEUM - NAJWYŻSZY DAR EUCHARYSTIA" (utwór napisany specjalnie z okazji 46. MKE), Kościół pw. NMP na Piasku, godz. 20.30

Koncert Galowy, Teatr Muzyczny - Operetka Wrocławska, ul. Piłsudskiego, godz. 18.30 Przegląd Piosenki Religijnej "SACROSONG" (wyst. Armia, Houk, Tymoteusz, Querido Matias), Wyspa Słodowa, godz. 15.00

Spektakl teatralny: "KRZESŁA" E. Ionesco, reż. Maciej Englert, Teatr Kameralny, ul. Świdnicka 28, godz. 19.30

Spektakl poetycko - muzyczny: Roman Kolakowski "STWARZANIE ŚWIATA", Kościół parafialny Wrocław - Smolec, godz. 16.00 (przedstawienie specjalne dla młodzieży litewskiej, białoruskiej, ukraińskiej i polskiej).

III Dolnośląskie Prezentacje Wokalne Dzieci i Młodzieży Specjalnej Troski, Festyn w Gniechowicach, godz. 11.30

Wystawa: Waldemar Szauer "TAJEMNICA EUCHARYSTII", C.O.D.A. "Maciejówka", pl. Nankiera 17, godz. 16.00 - 18.00

Koncert galowy Akademickiego Zespołu Pieśni i Tańca "Jedliniak", Scena pod Pręgiem, Rynek, godz. 19.00

PIĄTEK - 30 MAJA 1997

Spektakl teatralny: "PIEŚŃ O BLASKU WODY" - wieczór poezji Karola Wojtyły, reż. Andrzej Wajda, Aula Leopoldyńska Uniwersytetu Wrocławskiego, pl. Uniwersytecki, godz. 21.00 Koncert

Galowy, Teatr Muzyczny - Operetka Wrocławska, ul. Piłsudskiego, godz. 18.30 Spektakl teatralny: "KRZESŁA" E. Ionesco, reż. Maciej Englert, Teatr Kameralny, ul. Świdnicka 28, godz. 19.30

Spektakl poetycko - muzyczny: Roman Kolakowski "STWARZANIE ŚWIATA", org. Estrada Dolnośląska "POLEST", m-ce: Kościół garnizonowy pw. Św. Elżbiety, Wrocław - Rynek, godz. 18.00. Festiwal Muzyki Kameralnej: P. Czajkowski, A. Dvorak, E. Elgar, Dziedziniec Arsenatu, ul. Cieszyńskiego 9, godz. 21.00

Koncert Zespołu Kameralnego "OKTOICH" z Cerkwii Prawosławnej Św. Cyryla i Metodego, Cerkiew pw. Św. Cyryla i Metodego we Wrocławiu, ul. Św. Jadwigi 14, godz. 19.00 Koncert "CANTORES MINORES WRATISLAVIENSES", Muzeum Architektury, ul. Bernardyńska 5, w programie części stałe i zmienne Mszy Św. oraz pieśni eucharystyczne, godz. 20.30. III Dolnośląskie Prezentacje Wokalne Dzieci i Młodzieży Specjalnej Troski, Festyn w Katakach Wrocławskich, godz. 15.00

Wystawa: Waldemar Szauer "TAJEMNICA EUCHARYSTII", C.O.D.A. "Maciejówka", pl. Nankiera 17, godz. 16.00 - 18.00.

Koncert zespołu: Musica Poetica Nova "CZY MIŁUJESZ WI CEJ", Sala Duszpasterstwa Akademickiego "Most", parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, pl. Grunwaldzki 3, godz. 19.00

Koncert poetycko - muzyczny, aula Szkoły Podstawowej nr 65 we Wrocławiu, ul. Klodnicka 36, godz. 12.00.

Pokaz tańca: w wykonaniu Szkoły Tańca "JAST", Sala gimnastyczna S.P. nr 65, ul. Klodnicka 36, godz. 13.00

Przeгляд Piosenki Religijnej: "Sacrosong" (wyst. Józek Skrzek, Janusz Cedro z zespołem, VINESONG, Sal Solo) Wyspa Słodowa, od godz. 10.00

Koncert galowy: Akademickiego Zespołu Pieśni i Tańca "Jedliniak", Scena pod Pręgiem, Rynek, godz. 19.00.

Koncert chóru: "Harmonia - Sygnał" z Klubu Kolejarza we Wrocławiu, Kościół pw. Św. Franciszka z Asyżu, ul. Borowska, godz. 18.00

SOBOTA - 31 MAJA 1997

Nadzwyczajny koncert z okazji 46. MKE: W. A. Mozart "Msza Koronacyjna", I. Strawiński "Symfonia Psalmów", Filharmonia Wrocławska, godz. 18.00

Uroczysty koncert: "Nieszpory Ludźmierskie" sl. J. K. Pawluśkiewicz, muz. L. A. Moczulski Kościół pw. Św. Maksymiliana M. Kolbe, Wrocław - Gadów, godz. 19.30

Festiwal Muzyki Kameralnej: W. A. Mozart, F. Schubert, Dziedziniec Arsenatu, ul. Cieszyńskiego 9, godz. 21.00

Oprawa muzyczna do Mszy w języku niemieckim: Chór "CANTABILE", Kościół pw. Św. Krzyża, pl. Kościelny, godz. 9.00

Koncert Zespołu Kameralnego "OKTOICH" z Cerkwii Prawosławnej Św. Cyryla i Metodego, Cerkiew pw. Św. Cyryla i Metodego we Wrocławiu, ul. Św. Jadwigi 14, godz. 19.00.

Koncert "CANTORES MINORES WRATISLAVIENSES", Muzeum Architektury, ul. Bernardyńska 5, w programie części stałe i zmienne Mszy Św. oraz pieśni eucharystyczne, godz. 20.30. III Dolnośląskie Prezentacje Wokalne Dzieci i Młodzieży Specjalnej Troski, Festyn sportoworekreacyjny z okazji Dnia Dziecka, Stadion w Katakach Wrocławskich, godz. 10.00.

Wystawa: Waldemar Szauer "TAJEMNICA EUCHARYSTII", C.O.D.A. "Maciejówka", pl. Nankiera 17, godz. 16.00 - 18.00 Międzynarodowy Koncert Muzyki GOSPEL (wyst. Querido Matias, VINESONG, Sal Solo) Kościół św. Michała, ul. B. Prusa 78, godz. 20.00

NIEDZIELA - 1 czerwca 1997

Koncert kameralny dedykowany Ojcu Świętemu w czasie Spotkania Ojca Świętego z Delegatami na Kongres. Zespół Muzyki Dawnej "Ars Antiqua", Seminarium Duchowne, godz. 17.10 Zamknięcie wystawy: Waldemar Szauer "TAJEMNICA EUCHARYSTII", C.O.D.A. "Maciejówka", pl. Nankiera 17, godz. 16.00 - 18.00.

Przedstawienie Koreańskiego Katolickiego Chóru Różańcowego "Historia o Męczennikach Koreańskich", Teatr Muzyczny - Operetka Wrocławska, ul. Piłsudskiego, godz. 15.00

Imprezy pokongresowe

Program specjalny Opery Wrocławskiej: "AIDA", Hala Ludowa, ul. Wystawowa 1, 4, 5, 6, 06, 1997 r.

46' MIĘDZYNARODOWY KONGRES EUCHARYSTYCZNY

Wrocław, 25 maja – 1 czerwca 1997 r.

EUCHARYSTIA I WOLNOŚĆ

„Ku wolności wyswobodził nas Chrystus” (Ga 5, 1)